VERSCHIJNT WEKELIJKS

13 NOVEMBER 1954 No 10

SJORS van de Rebellenclub

Ali Baba EN DE VEERTIG ROVERS

Abonnement 20 cent. Losse nummers 25 cent
Prijs voor abonné's op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent

TOEN ZIJ DE WAARHEID VERNOMEN HAD, VATTE MORGIANA HET STOUTE PLAN OP OM ALI BABA TE REDDEN! ZIJ GING NAAR NAJALI, EEN WIJZE, OUDE TOVENAAR...

O, WIJZE EN GOEDE NAJALI! ALTIJD BEN JE MIJN VRIEND GEWEEST. IK KOM...

IK KEN REEDS AL JE GEDACHTEN EN JE PLANNEN, MIJN KIND! WEES GERUST, IK ZAL JE HELPEN!

DE INHOUD VAN DEZE KOM BRENGT VERGETELHEID WANNEER BIJ HET VERBRANDEN DE ROOK DOOR IEMAND WORDT INGEADEMD. IN DEZE DOOS BEVINDEN ZICH KRUIDEN EN DIE MOET JE OPETEN, WANT DAN BEN JE ZELF TEGEN DE INVLOED VAN DE ROOK BESCHERMD!
DANK! DANK, WIJZE NAJALI! MET BEHULP DAARVAN KAN IK MIJN VRIEND ALI REDDEN!!

DIE AVOND LAAT, TOEN CASSIM EN ZIJN HELE HUISHOUDEN REEDS LANG SLIEPEN
AHA! DE SCHILDWACHT LOOPT DIE KANT OP! NU IS MIJN KANS SCHOON OM HET HUIS VAN CASSIM BINNEN TE GAAN!

IN DE GROTE HAL VAN HET HUIS VINDT MORGIANA PRECIES WAT ZIJ VERWACHT HAD, EEN KOLENVUUR DAT DES NACHTS DE HUIZEN VERWARMT
DE KRUIDEN DIE MIJ BESCHERMEN MOETEN HEB IK REEDS INGENOMEN! NU MOET IK NOG DE CEL VINDEN WAARIN ALI ZIT OPGESLOTEN!!

ENIGE MINUTEN LATER..
BIJ DE BAARD VAN DE PROFEET! DAT IS ZELDZAAM VRIENDELIJK VAN CASSIM, OM IN DEZE KOUDE NACHT [redacted]

VEEL DANK, VROUW! MIJN BEENDEREN ZIJN BIJNA BEVROREN -- EN.. DOOR .. DEZE KOUDE ..

DE WIEROOK VAN VERGETELHEID WERKT SNEL EN HEEL SPOEDIG GLIJDT DE BEWAKER BEWUSTELOOS TEGEN DE GROND
HIJ SLAAPT! ALLAH GEVE DAT HIJ DE SLEUTEL VAN DE CEL BIJ ZICH DRAAGT!
HMMMMM!

MORGIANA!
SSST! ZEG NIETS! MAAR SLIK SNEL DEZE KRUIDEN IN!

EENS ZAL IK JE DE WELDAAD VERGOEDEN DIE JE NU AAN MIJ BEWEZEN HEBT!
NU MOETEN WE UIT DIT HUIS ZIEN WEG TE KOMEN, ALI!

DE WACHT IS SLECHTS EEN PAAR STAPPEN VERDER EN ER IS GEEN TIJD TE VERLIEZEN OF HIJ STAAT VOOR ONZE NEUS! GEEF MIJ VLUG JE MANTEL MORGIANA!

AHA! EEN VAN DIE VROUWELIJKE SLAVEN! EN - HE - ZIJ VALT! DAAR SCHIJNT IETS NIET IN ORDE TE ZIJN!

HET IS HEEL VREEMD DAT ZIJ OP DIT LATE UUR NOG HIER VERTOEFT! IK ZAL [redacted]

LAAT DAT MAAR, VRIEND!
AU!

ZO WERD DE SCHILDWACHT BUITEN GEVECHT GESTELD EN ALI EN MORGIANA WISTEN ZONDER VERDER OPZIEN TE BAREN CASSIM'S HUIS TE VERLATEN! TOEN ZIJ BUITEN KWAMEN WAS ALLES STIL EN RUSTIG.
IK MOET SULTANABAB VOOR EEN TIJDJE VERLATEN, MORGIANA! MAAR IK KEER TERUG! IK HEB EEN PLAN EN IK GELOOF WEL DAT IK IN STAAT ZAL ZIJN MIJN SCHULD AAN JOU TE BETALEN!
VAARWEL, ALI! ALLAH ZIJ MET JE!

BIJ ZONSOPGANG IS ALI BABA REEDS VER BUITEN DE STAD EN BEVINDT ZICH SPOEDIG MIDDEN IN EEN WOEST LANDSCHAP. HIJ HEEFT HET HEEL MOEILIJK EN MOET ZICH VELE ONTBERINGEN GETROOSTEN. MAAR ALTIJD IS HIJ WAAKZAAM EN WACHT. EINDELIJK WORDT ZIJN GEDULD BELOOND. PLOTSELING WEERKLINKT OP EEN GOEDE DAG HOEFGETRAPPEL IN DE NAUWE BERGKLOOF EN VEERTIG RUITERS TREKKEN ER DOOR HEEN...
EINDELIJK... DE VEERTIG DIEVEN! HUN ZADELTASSEN ZIJN GOED GEVULD EN ZIJ GAAN WAARSCHIJNLIJK NAAR HUN GEHEIME SCHATKELDERS OM ER DE BUIT HEEN TE BRENGEN! NU IS MIJN KANS GEKOMEN!

Het cadeau van Liesje

door Ru Capel

MISSCHIEN BEDOELDE LIESJE HET GOED, MAAR TOCH....! WAS ZIJ ERG ONDEUGEND?

Moe, mag ik een cadeautje kopen voor Nora?" vroeg Liesje op een morgen.

„Voor wie?" vroeg moeder verbaasd.

„Voor Nora, die is jarig vandaag. Al haar vriendinnetjes brengen wat voor haar mee en dan mogen ze om vier uur op visite komen."

„Maar kind, Nora is toch geen vriendinnetje van je," zei moeder. „Je speelt haast nooit met haar!"

„Hè toe, mag het niet? Voor deze ene keer?"

„Neen, Liesje, dat gaat niet. Je kunt toch niet voor ieder meisje dat jarig is een cadeautje kopen. Dat zou me heus te duur komen, kind. Kom, doe je mantel aan en ga naar school. Het is hoog tijd!"

Ontevreden stapte Liesje de deur uit. Ajakkes! Wat vervelend, dat ze nu niets geven mocht. Nu zou ze natuurlijk ook niet op de kindervisite gevraagd worden. En daar had ze juist zo graag heen gewild, want Nora woonde in zo'n prachtig huis met een grote tuin er om heen. Ze vertelde op school vaak over haar grote speelkamer en al haar poppen. En er moest een mooie serre met planten en bloemen zijn en een kooi met allerlei prachtige vogels.

Dat alles zou Liesje zo graag eens willen zien! Had ze toch maar een cadeautje voor Nora! Dan werd ze vast ook gevraagd.

Op school was het natuurlijk feest en op de bank bij Nora lagen de cadeautjes die ze van haar vriendinnetjes gekregen had! Een broche, een doos kleurpotloden, een snoer kralen, een stuk chocolade.

Dat waren toch geen dure cadeau's, dacht Liesje. Als je daarvoor dat mooie huis eens in mocht en in die mooie speelkamer met al dat speelgoed mocht spelen!

Onder het speelkwartier dromden de kinderen om Nora heen. Die vertelde, dat ze een nieuwe fiets gekregen had en een nieuwe sprookjesfilm. Haar moeder zou 's middags op de kindervisite die mooie film draaien.

Dat was me wat! Een echt filmtoestel hadden ze dus ook al.

Toen Liesje 's middags uit school kwam, vertelde ze opgewonden over de kindervisite met een echte film.

„Hè moe, mag ik nou ook een cadeautje meenemen voor Nora?"

„Nu moet je niet langer zeuren, Liesje! Het gebeurt niet en als je daar op visite gaat, word je misschien nog maar ontevreden, omdat je niet zoveel speelgoed en moois hebt als Nora!"

„O nee, moe, heus niet. Ik wou alleen...."

„Hou er nu over op, kind! Het geld groeit je moeder niet op de rug. Kom, ga je handen wassen en aan tafel, want ik moet naar oma, met de bus van één uur.

Zodra moeder de deur uit was, ging Liesje naar boven. Ze rommelde wat in haar kastje, had ze nu helemaal niets, wat ze Nora geven kon? Daar had ze een broche, maar daar was een stukje af. Een etui met zakkammetje had ze ook nog, maar er was een tand uit! Dat vulpotloodje? Nee, dat was niet nieuw meer, niets voor die verwende Nora. Daar kreeg ze een leeg eau de Colognefiesje in haar handen. Het zag er nog mooi uit. Opeens kreeg ze een idee! Als ze dat flesje eens vulde uit moeders grote fles, die op de wastafel stond?

Even later was het gebeurd!

Ze ging naar de grote slaapkamer. Ja, daar stond die fles, als ze daar wat uitnam, zou moe het heus niet merken. Zou ze dat durven? Haar hartje bonsde, maar toch nam ze het trechtertje, waar ze moe wel eens een zakflesje mee had zien vullen.

Even later was het gebeurd! Stil sloop ze naar beneden en ging naar school, haar schat veilig in de zak van haar manteltje.

Maar erg gelukkig voelde Liesje zich niet. Het was net of iedereen aan haar zien kon, dat ze iets ondeugends gedaan had.

Zodra Nora de speelplaats opkwam, gaf Liesje haar het flesje. Nora was verrast, maar vroeg natuurlijk meteen of ze om vier uur mee ging om naar de film te kijken.

In het mooie huis van Nora stond thee met gebak voor de kinderen klaar. Nora liet trots al haar mooie poppen zien en ook de kooi met de prachtige vogels. Na een half uurtje ging Nora's moeder het filmtoestel klaarzetten. De kamer werd donker gemaakt en Liesje keek haar ogen uit naar de mooie sprookjesfilm.

Toen het licht weer aanging kregen ze ieder een glas limonade en koekjes. Alles was dus even heerlijk, maar toch voelde Liesje zich niet op haar gemak. Onder de film was ze even alles vergeten, maar nu begon ze weer te denken, dat ze toch eigenlijk heel ondeugend was geweest en ze was blij, toen het tijd werd voor de meisjes om naar huis te gaan. Neen, de middag, waarvan ze zich zoveel had voorgesteld, was haar niet meegevallen. Ze gaf mevrouw en Nora een hand, stamelde een bedankje en rende toen naar huis.

Gelukkig! Moe was er nog niet, die kon dus nog niets bemerkt hebben. Onrustig liep Liesje heen en weer en tenslotte ging ze de trap op en stond weer voor de wastafel.

Was er nu heus niets aan die fles te zien? Ja, er was toch wel flink wat uit, dacht ze ongerust.

Weet je wat? Ze zou er wat water bijdoen, dan was die fles weer even vol. Ze hield hem onder de kraan en liet er een flinke scheut water bijlopen....!

Maar mijn hemel, wat gebeurt er nu? dacht Liesje en van schrik liet ze bijna de fles uit haar handen glippen. Ze kon haar ogen niet geloven! Wat was dat nu?

De heldere eau de Cologne was opeens veranderd in een melkachtig vocht. Als betoverd staarde Liesje naar de fles in haar handen, ze schudde hem, hield hem tegen het licht, maar de inhoud bleef troebel.

„Maar Liesje, wat scheelt er aan? Ben je ziek?" vroeg moeder verschrikt.

„Och, wat moet ik nu beginnen?" snikte Liesje radeloos. „Dat is natuurlijk mijn straf! Nu komt alles uit!" en wanhopig schreiend liet ze zich op het bed vallen.

Zo vond moeder haar toen ze thuis kwam.

„Maar Liesje, wat scheelt er aan? Ben je ziek?" vroeg moeder verschrikt.

Het meisje gaf geen antwoord, ze bleef maar snikken en eindelijk kwam met horten en stoten het hele verhaal er uit.

„Maar Liesje, wat valt me dat van je tegen. Hoe kon je zo ondeugend zijn?" vroeg moeder.

„O Moes, ik zal het heus nooit weer doen, ik heb er zo'n erge spijt van," snikte Liesje.

Moeder nam de fles in haar handen en zei: „Dom meisje! Je kunt natuurlijk geen water bij eau de Cologne doen, dat gaat niet! Nu is alles bedorven!"

„Ik hoef de hele maand geen zakgeld te hebben, dan kunt u een nieuwe fles kopen."

„Dat is helemaal niet nodig Liesje, die fles is het ergste niet. Ik vind het veel erger, dat je toch naar Nora's feestje bent gegaan, terwijl ik het zo verboden had!" zuchtte moe bedroefd.

„O, maar ik zal heus nooit meer zo ongehoorzaam zijn en ik heb helemaal geen plezier gehad! O, mammie, o mammie, ik heb er zo'n spijt van. Wees nu astublieft weer goed op me," en schreiend viel Liesje haar moeder om de hals.

„Ik hoop, kindje, dat dit een goede les voor je is geweest," zei moe, terwijl ze Liesje's verwarde haren gladstreek.

„Ik zal het je nu maar vergeven, maar doe in het vervolg zo iets nooit weer!"

Hoe een koning genezen werd

DOOR J. TOEBOSCH

Koning Hendrik IV, die drie en een halve eeuw geleden over Frankrijk regeerde, was eens met zijn gevolg op reis en moest onderweg in een gewone dorpsherberg overnachten. Toen hij de volgende morgen opstond bleek het, dat hij een stijve nek had. En het ergste was, dat hij die dag in de naburige stad verwacht werd, waar men hem feestelijk zou ontvangen.

„Het betekent niets, sire," zei de lijfarts die hem vergezelde. „Als u een dikke wollen doek omdoet en zoveel mogelijk binnen blijft, is het over een paar dagen weer in orde."

„Maar ze verwachten me vandaag in de stad," zei Hendrik, „en daar kan ik toch niet met een stijve nek komen. Ik moet dadelijk geholpen worden."

Ja, dat zou de dokter dolgraag doen, maar hij wist ook geen ander middel en de hovelingen wisten evenmin raad. En de koning wou en zou zo gauw mogelijk vertrekken. Wat te doen....?

„Heren," zei de herbergier, „hier in het dorp is iemand die een middel kent."

En ook de koningin en de dokter konden niets loskrijgen.

„Heren," zei nu de herbergier, die alles had aangehoord, „hier in het dorp is iemand, die een middel kent, waar hij al veel mensen dadelijk mee geholpen heeft. Misschien . . . ."

„Och wat, niets dan kwakzalverij," zei de dokter minachtend. Maar de koning zei: „Laat die man dadelijk hier komen." De herbergier ging er zelf heen en kwam enkele minuten later terug met een jonge boer, een kerel als een boom, met een vrolijk en openhartig gezicht.

„Zo, hebben we daar onze wonderdokter?" zei Hendrik. „Wel, vriend, zie je kans mij van mijn stijve nek te genezen?"

„Zeker sire," antwoordde de boer, die helemaal niet verlegen scheen te zijn. In tijd van een ogenblik. Maar onder één voorwaarde: er mag niemand bij zijn."

„Behalve ik," zei de dokter. „Ik ben de geneesheer van Zijne Majesteit en ik ben dus verplicht toe te zien, hoe Zijne Majesteit behandeld wordt."

„U net zo min als een ander," zei de boer.

„En ik dan?" vroeg de koningin, die ook bij het reisgezelschap was. „Mag ik niet weten, wat er met mijn gemaal gebeurt?"

„'t Spijt me, mevrouw," zei de boer beslist. „Maar als ik niet met de koning alleen mag zijn, kan ik hem niet helpen."

„Nu, goed dan," zei Hendrik, die plezier in het geval kreeg, en allen gingen naar buiten. De boer sloot de deur, overtuigde zich, dat niemand door het sleutelgat keek en verzocht daarna de koning voorover te gaan liggen op een grote tafel, die midden in het vertrek stond. Hendrik deed dit, maar het kostte hem heel wat pijn, eer hij in de vereiste houding lag. Toen hief de jonge boer zijn grote, zware hand op en liet ze met alle kracht op het zitvlak van Zijne Majesteit neerkomen.

Met een kreet van woede sprong Hendrik overeind. Maar de boer zei doodbedaard: „Sire, ge zijt genezen."

„Warempel, je hebt gelijk," zei de koning verrast. „De pijn in mijn nek is weg. Maar kerel," ging hij voort, terwijl hij het lichaamsdeel wreef, waarop de boer hem geslagen had, „moest je me daarvoor zo hard slaan?"

„Zeker sire. Want door die onverwachte klap moest u overeind springen en door die inspanning kreeg de nekspier met een schok weer haar vroegere bezigheid. En nu, sire, zult ge ook begrijpen, waarom ik beslist met u alleen wilde zijn."

„Of ik het begijp! Voor geen geld van de wereld zou ik gewild hebben, dat mijn hovelingen het hadden gezien! Man, man, ik had afstand van de troon moeten doen!"

„Dat nu wel niet," zei de boer lachend. „Daarvoor houdt het volk te veel van zijn koning. Maar het zal toch het beste zijn, dat niemand het te weten komt."

Dat vond Hendrik ook. En toen hij wat later weer geheel genezen bij zijn hovelingen kwam en deze wilden weten, hoe dat wonder geschied was, zei hij met een geheimzinnig lachje, dat dit een zaak was, die tussen hem en de boer blijven moest.

En ook de koningin en de dokter konden, wat ze ook deden om achter het geheim te komen, niets loskrijgen.

Het spreekt vanzelf, dat de jonge boer een ruime beloning kreeg. Maar hoe blij hij daar ook mee was — dat hij de algemeen beminde koning een dienst had kunnen bewijzen, deed hem nog meer plezier.

Maar de boer zei doodbedaard: „Sire, ge zijt genezen."

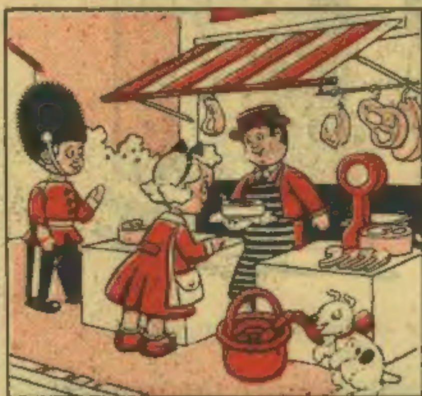
1. Het is een heerlijke dag. Dollie Dimpel en Tommie de soldaat gaan eens buiten in de natuur een wandeling maken. Daar zien ze de arme mevrouw Bruin op een bank zitten. Tommie zegt tegen haar: „U ziet er erg vermoeid uit, mevrouw Bruin!"

2. „Ja, beste jongen," zegt mevrouw Bruin. „Ik heb in het bos hout gesprokkeld. En nu ben ik zo moe, dat ik geen stap meer kan verzetten om weer naar huis te lopen!" Direct roept Tommie zijn paard. „Dan zullen wij u naar huis rijden!" zegt hij.

3. Gelukkig is het paardje heel erg sterk en het kost hem niet veel moeite om mevrouw Bruin en haar stapel sprokkelhout te dragen. Mevrouw is dan ook erg blij en zij zegt: „Het is heel erg lief van jullie om een oud mens te helpen! Dank je wel!"

4. Als mevrouw Bruin thuisgebracht is, gaat Dollie haar mand halen. „Ik geloof, dat mevrouw Bruin geen geld heeft. Wij zullen daarom naar de slager gaan en iets voor haar halen!" Dat hoort het hondje en hij gaat ook meehelpen.

5. Het hondje ziet een mand vol met worstjes staan en voordat iemand het kan verhinderen, neemt hij er een hele rij van in zijn bek en holt ermee weg. „Kom hier, stoute hond," roept Tommie nog. Maar het hondje luistert niet en holt door.

6. Dan komt er een politieagent aan. Die haalt zijn politiefluit voor de dag en blaast alarm. Heel speelgoedland komt in de weer en ook Dollie roept zo hard zij maar kan, maar het hondje luistert niet en rent... en rent... en rent...

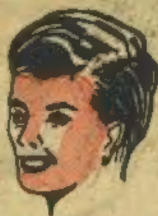
7. Iedereen denkt natuurlijk dat het een hele stoute hond is. Maar zij hebben het glad mis. Het hondje rent regelrecht naar het huis van mevrouw Bruin. „Wel heb ik van mijn leven," zegt Dollie. „Het hondje heeft zeker gehoord wat ik gezegd heb."

8. „Wat een allerliefst hondje," zegt mevrouw Bruin, als zij hem al die worstjes ziet brengen. „En u mag ze houden ook," zegt Dollie, „want ik heb ze al bij de slager betaald." En ook de politieman is blij, dat hij niemand behoeft mee te nemen.

1. „Ik heb op „Sparrevliet" twee bijzondere vissers ontdekt!" vertelde Dries, de boswachter. „Als je zin hebt, Jan, kunnen we er weleens gaan kijken. En neem dan Theo mee, als hij tijd heeft." Nieuwsgierig stappen de jongens de volgende dag door de poort van het oude landgoed.

AVONTUUR IN DE NATUUR

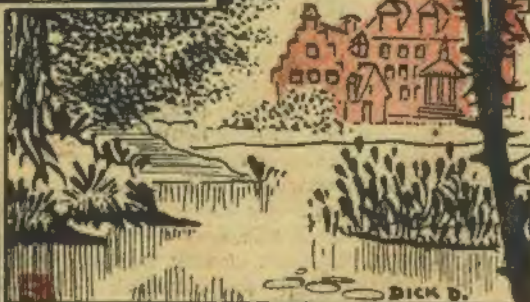

2. Als ze langs de beek wandelen, staat Dries plots stil. „Op die sparretak!" fluistert hij. „Een ijsvogeltje! Wat is hij prachtig gekleurd!" roept Jan uit. Daar springt het rood en blauwgroene vogeltje op van zijn tak en gaat er schel piepend in razende vaart vandoor. „Precies een straaljagertje!" vindt Theo. „Wat een volmaakte stroomlijn!" Eensklaps hangt er dichtbij een geweldige zwart-witte vogel. De visarend! Klapwiekend staat hij stil boven de beek, de witte kop speurend omlaag gericht. Daar trekt hij de lange vleugels tegen zich aan. Als een vallende steen stort de arend naar beneden en verdwijnt in een fontein van metershoog opspattend water. Glimmend van vocht schiet hij met zwiepende wiekslagen weer te voorschijn.

3. Een vis hangt in zijn blauwe poten. „Die vist heel wat beter dan ik!" verzucht Jan. „Maar...." zegt Dries, „voor hem is er gevaar aan verbonden en voor jou niet! Het gebeurt namelijk soms,

4. dat de visarend zijn klauwen slaat in een karper, die veel te zwaar voor hem is. Die vis trekt hem dan mee naar de diepte. En de arend laat niet los, zodat hij gedoemd is te verdrinken. Er zijn dan ook wel snoeken en karpers gevangen, die de klauwen van een visarend

5. nog in de rug hadden zitten! De rest van de vogel was vergaan." Plots schoudert Dries zijn geweer. Een schot davert langs de sparren. Morsdood komt er een geweldige rat bovendrijven. „Die had u ook gauw in de gaten!" zegt Theo bewonderend, terwijl hij het dier met een tak naar zich toe haalt. „Ja," meent Dries, „die beesten trekken zich er niets van aan, of ze nu in een boerensloot zitten of in de vijver van een deftig herenhuis. Maar ik ben die knagers liever kwijt!"

Captain Bill

Captain Bill vertelt wederom een van zijn aardige avonturen. Want wie verre reizen doet, kan veel verhalen, nietwaar! En Captain Bill heeft veel gereisd!

Hè, toe, Bill! Nog een verhaal en dan gaan we echt naar huis."

Elly en ik hadden de hele middag bij onze grote vriend gespeeld, en vonden, dat we nu toch wel recht hadden op een spannend avontuur. Bill hoefde zijn grote pijp maar te pakken en nauwelijks was de eerste rookwolk uitgeblazen of hij wist al een spannend verhaal.

„De vorige keer, dat zullen jullie je nog wel herinneren, heb ik verteld, dat professor Lasker tot diep in de oerwouden moest doordringen om zijn onderzoekingen te doen. Tijdens zijn ziekte vertelde hij me het verhaal, dat jullie nu gaan horen.

Voor zo'n maandenlange tocht door de oerwouden komt er heel wat kijken en professor Lasker had al wekenlang inkopen gedaan voor zijn karavaan. Tenten, kleding, instrumenten voor metingen, filmmateriaal, voedselvoorraden voor verscheidene maanden voor zichzelf en de dragers, die mee zouden gaan om alles te vervoeren. Ook had hij een grote, sterke neger gehuurd, die de leider van de negers zou zijn. Deze moest de lasten verdelen, zodat niemand te veel of te weinig hoefde te dragen. Hij moest ook de verkenners huren, die de weg wisten en met hun grote kapmessen een weg zouden hakken tussen de lianen en andere slingerplanten, die in enorme hoeveelheden de doorgang versperden. Hij moest zorgen, dat er jagers kwamen, die beveiliging gaven tegen de wilde dieren en 's nachts de tentenkampen zouden bewaken, zodat er geen ongelukken zouden gebeuren.

Bong, zo heette die grote neger, moest ook het loon uitbetalen aan al die mensen. Hij ging dan op een kist zitten en liet alle negers bij zich komen. Die moesten een kruisje achter hun naam zetten en kregen dan een handje muntstukken, waar een gat in geboord was, dan konden ze die aan een touwtje rijgen en als kralensnoer om hun nek dragen. Maar ook kleding, lappen stof, gedroogde levensmiddelen, spiegeltjes en kraaltjes deden dienst als soldij.

Bong vond dat wel leuk, maar met de eerlijkheid nam hij het niet zo nauw. Wie in het veen zit, kijkt niet op een turfje, dacht hij en heel wat spulletjes, die voor de andere negers bestemd waren, verdwenen in zijn eigen zakken. De professor had Bong al eens gewaarschuwd, maar het hielp niet veel en toen hij de neger eens betrapte met een kostbaar fototoestel, werd het hem toch te bont en joeg hij Bong weg. De neger smeekte en bad en beloofde nooit meer te stelen, maar professor Lasker hield voet bij stuk. Toen begon Bong te dreigen en tenslotte liep hij woedend weg. Wild met zijn armen zwaaiend, baande de neger zich een weg tussen de bomen van het reusachtige oerwoud, waadde door rivieren, steeds zinnend op wraak. Hij koos bij voorkeur de paden, die de negerjagers hadden gekapt, of volgde de sluippaden, die leeuwen en andere wilde dieren hadden uitgesleten. Als die ook ontbraken, trok hij zich met zijn reusachtige armen omhoog en zwaaide zijn lichaam als een aap van de ene tak naar de andere. Tot hij bij een negerdorp kwam. Luid roepend vroeg hij naar het dorpshoofd en weldra waren beide mannen in een gesprek gewikkeld. Bong's ogen rolden in hun kassen, terwijl het gezicht van het dorpshoofd vertrok van angst, niet voor Bong, maar om het verhaal, dat Bong hem deed! Een grote troep woeste negers was onderweg naar dit dorp onder aanvoering van een blanke. Ze wilden het dorp verbranden en verwoesten, de vrouwen en kinderen zouden vermoord worden. De mannen moesten als slaven mee om op de plantages van de blanke te werken.

In aller ijl werden de mannen van het dorp bijeengeroepen en men beraadslaagde wat gedaan kon worden om het onheil af te wenden. Vechten ging niet, daar waren allen het over eens, tegen de wapens van de blanken kon niemand op. Toen trad een oude, wijze man naar voren en vroeg stilte. „Laten wij wegtrekken van hier. De jungle is groot genoeg om ons allen te verbergen voor de ogen van de blanke. Later, wanneer de overvallers weer zijn weggetrokken, komen we weer terug. We laten verspieders achter, die vanuit de bomen kunnen zien, wat er gebeurt, en ons waarschuwen, wanneer alles veilig is."

Twee dagen later arriveerde professor Lasker dan ook in een totaal verlaten dorp. Dat was een lelijke streep door zijn rekening; hij had gehoopt de vleesvoorraad weer aan te kunnen vullen. Maar hoe men ook zocht, er viel geen levend wezen te bekennen. Boven in de bomen keken angstige ogen naar het zoeken van de negers en een zucht van verlichting werd geslaakt, toen na een oponthoud van enige uren de stoet zich weer in beweging zette en in de jungle verdween.

De beide verkenners voorop kapten, om beurten elkaar aflossend, een doorgang tussen de takken en lianen, die de weg versperden. Opeens stokte de troep, de negers liepen te hoop en druk pratend en schreeuwend bleven ze bij een boom staan. De professor drong zich door de negers heen naar voren en.... daar zag hij de reden van al die opwinding. Aan een tak hing een soort poppetje, een heel primitief figuurtje, dat van droog gras, dat hier overal groeide, gemaakt was. Dwars er doorheen was een puntig stukje hout gestoken.

„Massa Lasker niet verder mogen. Massa Lasker! ons dood wachten in grote bossen!" stamelde de voortrekker, die de onheilsbode het eerst had ontdekt. De professor dacht snel na, toen zei hij: „Kom, kom, Ossoto, dat is toch niet voor ons bestemd, wij hebben hier geen vijanden en niemand zal er bezwaar tegen hebben, dat we verder trekken. Nee, trek je er maar niets van aan. Ik zal hier vooraan bij jullie komen lopen, met mijn pistool in de hand, dan is er geen enkel gevaar!"

Ossoto was maar half gerustgesteld, maar begon toch weer een weg te banen voor de karavaan. Tegen de avond, toen de professor al aan het uitkijken was naar een geschikte kampplaats voor de troep, ontdekte Ossoto weer zo'n ongeluksprofeet in een boom. Hoe de professor ook redeneerde en probeerde hem gerust te stellen, er was geen denken aan, dat hij nog een stap in die richting deed. Ten einde raad

besloot de geleerde dan maar op die plaats een kamp te laten opslaan, hoewel er geen water was en het lang niet gemakkelijk was een geschikte plaats te vinden, waar de tent neergezet kon worden. Lang bleven de negers die avond onrustig en er werd heel wat gebabbeld over de geheimzinnige tekens voor de rust weer terugkeerde. De jagers was opgedragen die nacht dubbel goed uit te kijken naar mogelijk onraad, maar het bleef rustig. Maar toch toen de professor de volgende ochtend wakker werd, ontdekte hij, dat een pijl in het dak van zijn tent was gedrongen. De schutter moest wel op een grote afstand hebben gestaan, anders was de pijl er wel helemaal doorheen gegaan. Nu stak de andere helft nog naar buiten. Om de pijl zat een briefje gebonden. Met echte hanepoten van letters stond er op: „Blanke terug, anders goden U doden!"

„Zo," zei de professor, „nu weten we tenminste, dat al die drukte inderdaad voor mij bestemd is, en dan is het ook niet zo moeilijk te raden, dat Bong hier wel meer van zal weten! Per slot van rekening is hij op de hoogte van de weg, die ik zou nemen om bij de moerassen te komen, en de reden waarom hij die grappen uithaalt, is natuurlijk het feit, dat ik hem heb ontslagen!"

Even later ging de professor de tent uit en riep Ossoto bij zich. „Wij hebben gisteren geen vers vlees in het dorp kunnen kopen en daarom stel ik voor, dat je de jagers opdracht geeft, wanneer ze weer behoorlijk zijn uitgerust, op jacht te gaan, de rest van de karavaan blijft hier, de bagage moet vandaag gecontroleerd worden of er niets bedorven is door het water bij het oversteken van de rivieren, en ook moet je de instrumenten nakijken, opdat er geen roest op zit, als we ze straks moeten gaan gebruiken. Dan heb je meteen gelegenheid om alle lasten weer opnieuw te verdelen, zodat iedereen weer evenveel te dragen heeft. Ikzelf ga op onderzoek uit om er achter te komen, wie ons hier zo dwars zit, maar dat mag je niet aan de andere dragers vertellen. Die zouden misschien angstig worden en wegvluchten!"

Ossoto was al lang blij, dat hij vandaag niet verder hoefde en beloofde alles stipt uit te voeren, zoals de professor had opgedragen.

Een uurtje later waren de jagers op pad en de negers druk in de weer met het losmaken van alle bagage. Van al die drukte maakte professor Lasker gebruik om ongemerkt te verdwijnen.

Urenlang zocht hij zijn weg tussen een wirwar van lianen, waadde tot zijn heupen door varens, zakte soms weg in een kuil met moerasplanten, maar inmiddels zag hij ook de prachtigste bloemen en vogels. Een keer was hij getuige van een gevecht tussen een slang en een wild zwijn. De strijd bleef onbeslist. Het was ongelofelijk, hoe dat ruige dier telkens weer de sissende kop van de slang wist te ontwijken om met een snelle wending een venijnige beet in het slangelijf te geven. Het einde van het gevecht was, dat de slang zich aan een boomtak omhoogtrok en in het gebladerte verdween.

De korte schemering trad in en maakte het voortgaan moeilijk, toen de professor een negerkraal bereikte. Lange palen waren er als een muur omheen opgetrokken om zo de bewoners te beschermen tegen de wilde dieren. Aan de poort stond een gewapende neger, dus er was hier ook al onrust. Om zijn plan te doen slagen

....dwars door het poppetje heen was een puntig stuk hout gestoken....

en Bong te ontmaskeren moest de geleerde binnen in het dorp zien te komen. Hij gebruikte een oud trucje, dat al vaak wachtposten om de tuin had geleid. Met een grote boog gooide hij een steen in de takken van een boom, die opzij aan de andere kant van de neger stond. Het geluid deed de man èen paar stappen in die richting doen. Terwijl hij vol aandacht de boom bestudeerde, waar het geluid vandaan kwam, glipte de professor vlug naar binnen en verborg zich in de schaduwkant van de hutten. Telkens met een snelle sprong de ruimten overstekend, trachtte hij in het midden van het dorp te komen, waar hij vermoedde, dat het dorpshoofd zijn hut had. Maar opeens sprong een blaffende hond woedend op hem toe en hoe de geleerde ook probeerde het dier tot bedaren te brengen, het lukte niet! Nijdig grommend bleef het beest in een kring om hem heen lopen.

Op het geblaf kwamen een paar negers naar buiten en zagen de professor, die nog steeds wanhopige pogingen deed de hond van zich af te houden. Spoedig werd hij overmeesterd en meegevoerd naar de hut van het opperhoofd. Toen zijn ogen een beetje aan het donker gewend waren, zag hij door de rook van een paar flambouwen een hele verzameling negers in een kring langs de wanden zitten. In het midden stond de medicijnman, voor zijn gezicht een angstaanjagend masker met slagtanden en een grote vederbos op zijn hoofd. Zijn lichaam was beschilderd met rode en witte verf en glansde spookachtig bij het schaarse licht.

Toen de tovenaar de professor ontdekte, stiet hij een felle kreet uit, hief zijn handen omhoog en met een plotselinge beweging kwam hij voor hem staan. De ringen om zijn polsen en enkels rinkelden onheilspellend, dan siste hij: „De goden jouw dood eisen! Jij hier sterven!" Dan keerde hij zich tot de negers, die nog steeds doodstil in de kring zaten. Hij raasde en tierde, terwijl hij met bezwerende gebaren de lugubere indruk, die zijn kolossale gestalte reeds maakte, nog versterkte. Het was duidelijk, dat hij de dood van de professor eiste, maar de negers twijfelden nog. „De geesten van uw voorvaderen eisen zijn bloed. Zij zijn beledigd, zwaar beledigd! Zij zullen niet rusten, voor gij aan hun eis hebt voldaan!"

Nu vond professor Lasker, dat hij moest ingrijpen. Met een snelle beweging rukte hij zich los uit de handen van zijn bewakers en ging voor het dorpshoofd staan

„Groot opperhoofd en gij, mannen van dit dorp. Deze medicijnman, deze

tovenaar, is niet van uw stam; gij kent hem niet. Laat u niet overhalen daden te doen, waar gij later berouw over zult hebben. Want de hand van de blanke mannen is sterk en reikt ook tot in de diepste donkerten van het oerwoud. Maar ik doe u een voorstel. Deze tovenaar beweert, dat de geesten mijn bloed eisen, welnu, dan zullen de geesten zijn hand voeren, wanneer hij het vonnis aan mij voltrekt, maar lukt hem dit niet, dan, krijgers, zult gij het met mij eens zijn, dan is deze gemaskerde man een bedrieger en verdient hij met schande overladen het oerwoud in gejaagd te worden! Groot is zijn gestalte, groot ook zijn kracht, maar ik vertrouw op mijn recht en ben niet bang!"

De negers vonden toch wel, dat die kleine blanke erg zeker was van zijn zaak en een onderdrukt gemompel bewees, dat ze met het voorstel instemden.

Met een kort gebaar gebood het opperhoofd stilte. „De kleine man spreekt grote woorden! Maar zoals hij het zelf wil, zo zal het gebeuren. De grote medicijnman mag de wraak van de geesten uitvoeren of hij wordt de bossen ingejaagd, en laat hij het dan niet wagen nog eens in deze buurten te komen, want het bericht van zijn schande zal tot in de uithoeken van de jungle verhaald worden aan alle vuren, waar mannen samenkomen en praten!"

Bij het horen van die woorden vloog de zwarte reus op de professor af. Met een snelle beweging probeerde deze nog aan diens greep te ontkomen, maar de grote handen schroefden zich als een klem om zijn keel. De geleerde snakte naar adem. De negers vuurden met kreten de tovenaar aan. Maar opeens lieten de reuzenhanden de keel los en de grote neger met het masker maakte een zijwaartse beweging en smakte toen tegen de grond, waar hij versuft bleef liggen.

„Toe, Bill," onderbrak Elly het verhaal, waar we met rode oren van spanning naar hadden zitten luisteren. „Nou probeer je ons wat wijs te maken! Hoe kan dat nu zo opeens?"

„O, maar dat was helemaal geen wonder, hoor. Kijk, die professor Lasker had in zijn jonge jaren veel aan sport gedaan en kende ook „jiu-jitsu" en aan een paar van die grepen had hij het te danken, dat die tovenaar zo'n smak gemaakt had!"

„Ja, maar, Bill, hóé deed hij dat dan, wat deed die prof nu precies om zo ineens los te komen?" vroeg ik nieuwsgierig, want dat leek me toch wel de moeite waard om te weten.

„Dick, toevallig heb ik diezelfde vraag ook aan de professor gesteld, want ik vond het ook een nogal sterk verhaal. „Wel," zei professor Lasker toen, „pak mijn keel maar eens stevig vast." Dick, doe jij het bij mij ook maar, dan zal ik het voordoen. Nu goed opletten: met mijn linkerhand ga ik tussen jouw armen door, dan pak ik met mijn rechterhand de linker vast en nu druk ik beide handen omhoog. Je ziet wel, nu kun je je handen met geen mogelijkheid meer vasthouden!

. Maar om op ons verhaal terug te komen: Bong, want dat was de vreemde tovenaar, wachtte niet eens tot de negers hem weg zouden jagen. Hij smeerde hem zelf al, zodra zijn benen hem weer konden dragen en verdween in de wildernis.

De tamtam seinde zijn smadelijke nederlaag naar alle dorpen en nu hoefde Bong nergens meer met zijn fantastische verhalen aan te komen. Iedereen in de verre omtrek kende hem nu.

De dragers van de professor hoorden de tamtam natuurlijk ook en Ossoto, die nu begreep, wat er gebeurd was, liet de dragers de volgende ochtend weer verder trekken en zo kwam tegen de middag de hele karavaan veilig in het dorp aan. De negers stonden hen op te wachten, terwijl in grote ketels het vlees stond te pruttelen. Je kunt je voorstellen, dat er die avond nog behoorlijk gefeest werd. De volgende morgen gaf de professor toch weer tijdig het sein om op te breken. Uitgeleide gedaan door de dorpelingen verdween de stoet in het donkere bos. De professor moest echter het dorpshoofd beloven op zijn terugreis in het dorp aan te komen, want die twee waren dikke vrienden geworden.

De tocht duurde nog vele weken en vele opperhoofden van de negerstammen, door wier gebieden hij heen moest trekken, wilden het verhaal horen over zijn gevecht met de tovenaar en hoe het hem lukte die handen los te krijgen. Dus, Elly en Dick, als jullie ooit later door die streken zoudt komen, hoef je niet te proberen ook maar een van die negers naar de keel te vliegen, want het zal je net zo vergaan als die „vreemde tovenaar", die Bong heette."

....en de zware neger smakte tegen de grond, waar hij versuft bleef liggen.

Vikkie Vinnig

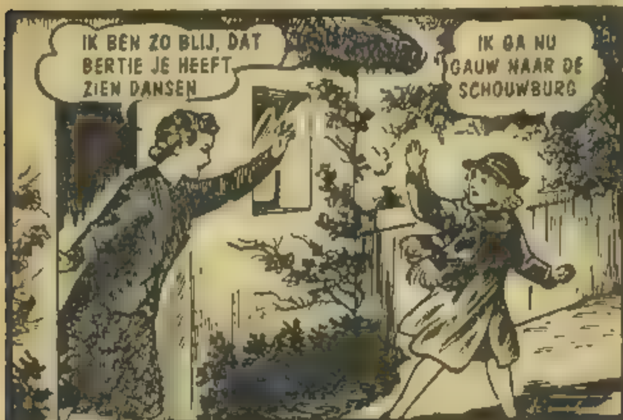
VIKKIE VINNIG DIE MOET GAAN DANSEN IN DE SCHOUWBURG TE LINDEN IS ONDERWEG VERDWAALD; ZIJ IS UIT DE TREIN GESTAPT OM DE WEGGEWAAIDE HOED VAN MEVROUW MATINA TE ZOEKEN. ZIJ WORDT VRIENDELIJK ONTVANGEN IN EEN HUIS, WAAR ZIJ EEN HEERLIJK MAAL KRIJGT

DE VRIENDELIJKE MEVROUW HEEFT VIKKIE VERTELD, DAT BERTIE, HAAR DOCHTERTJE, ZO GRAAG NAAR LINDEN ZOU GAAN OM VIKKIE VINNIG TE ZIEN DANSEN. MAAR ZIJ IS NU TE ZIEK OM UIT TE GAAN. VIKKIE WEET ER WEL IETS OP TE VINDEN. ZIJ ZEGT AAN BERTIE'S MOEDER, DAT ZIJ ZELF VIKKIE VINNIG IS

SAMEN GAAN ZIJ DADELIJK NAAR HET KAMERTJE VAN BERTIE DIE LEKKER WARM INGEPAKT BIJ HET RAAM ZIT. „WE KUNNEN NIET UITGAAN," ZEGT HAAR MOEDER. „MAAR DAT IS NIET ERG WANT JE KUNT VIKKIE TOCH WEL ZIEN DANSEN. HIER IS VIKKIE ZELF." BERTIE VINDT HET PRACHTIG, DAT VIKKIE VOOR HAAR ALLEEN GAAT DANSEN

IN HET ZIEKENKAMERTJE DANST VIKKIE DRIE OF VIER NUMMERS VOOR BERTIE, DIE ER NIET GENOEG VAN KAN KRIJGEN. MAAR VIKKIE KAN NU NIET LANGER BLIJVEN. ZIJ MOET ZORGEN, DAT ZIJ NOG VROEG GENOEG IN LINDEN KOMT. HET IS NOG EEN VERRE REIS. ZIJ BEDANKT BERTIE'S MOEDER VOOR HET VRIENDELIJK ONTHAAL

VROLIJK GAAT VIKKIE OP WEG. MAAR ZIJ WEET NIET HOE VER HET NOG NAAR DE STAD IS EN ZIJ BEGINT WEER BANG TE WORDEN, DAT ZIJ TE LAAT IN DE SCHOUWBURG ZAL KOMEN. GELUKKIG HOORT ZIJ NA EEN POOSJE EEN AUTO ACHTER HAAR. HET IS EEN GROTE VRACHTAUTO. NAAST DE CHAUFFEUR ZIT EEN MEISJE

DE CHAUFFEUR STOPT. „WIJ GAAN NAAR LINDEN. IK MOET HET DECOR NAAR DE SCHOUWBURG BRENGEN," ZEGT HIJ. „WAAR WIL JIJ HEEN?" VERHEUGD ANTWOORDT VIKKIE DAT ZIJ OOK ZO GAUW MOGELIJK NAAR DE SCHOUWBURG WIL. HET MEISJE ZEGT TEGEN VIKKIE DAT ZIJ MAAR GAUW MOET INSTAPPEN. MET Z'N DRIEËN GAAN ZIJ NAAR DE STAD

VIKKIE IS BLIJ DAT ZIJ NU TOCH NOG OP TIJD IN DE STAD ZAL KOMEN MAAR ZIJ IS ER NOG NIET! TERWIJL DE VRACHTAUTO MET GROTE SNELHEID EEN HEUVEL AFRIJDT, BEMERKT DE CHAUFFEUR PLOTSELING DAT DE REMMEN NIET GOED WERKEN. WAT ZAL ER NU GEBEUREN? STEEDS HARDER RIJDT DE AUTO DE HELLING AF

Een gevecht in de stratosfeer

door Carlo Muntinck

Rustig en kalm gleden de [illegible] door het [illegible] Maar wat zouden onze [illegible] moesten [illegible] wist te komen? Dat gebeurde in dit spannende verhaal.

Zesduizend meter boven het eindeloze woestijnland van Libye stak Tom Coppenburg zijn pijp aan. Eerst waren het oerwouden, die hij had gezien, nu was het zand en straks zouden het weilanden zijn.

Het was anders een hele tocht van Frans West-Afrika naar Europa, maar de helft hadden ze nu toch wel zowat achter de rug. Tom schoof de deur van de cabine open en ging het vrachtruim in. Aan weerszijden stonden kooien en daartussenin zat meneer Helmer, die als oppasser dienst deed. Dan toch nog maar liever piloot, dacht Tom en hij keek vol ontzag naar de twee zwarte panters, die vanuit hun hok dreigend naar hem bliezen. Hun overbuurman zag er al niet veel gemoedelijker uit. Het was een kolossale gorilla, die een week daarvoor nog door de oerwouden zwierf en hij keek niet alsof de verandering hem erg beviel. De rest van het gezelschap was minder gevaarlijk. Er waren een paar hokken met kwetterende, bonte vogeltjes en verder was er een aardvarken, dat de hele dag onder wat oude lappen lag te dommelen en zich van niemand iets aantrok.

„Hallo!" zei de man van de dierentuin, „ik wou de jongelui net te eten geven." Hij haalde een groot stuk vlees uit de provisiekast, maakte met een stok aan de onderkant van de panterkooi een luikje open en schoof het naar binnen. Onmiddellijk begonnen de panters verwoed naar elkaar te bijten, terwijl ze elkaar met kop en klauwen van hèt voedsel probeerden te verdrijven. „Brr!" zei Tom, „zo'n lieverd zul je tegenkomen, als je in je eentje loopt te wandelen!" Hij ging terug naar de cabine, terwijl meneer Helmer de rest van de dieren te eten gaf. Het weer werd er intussen niet beter op. De wolken pakten zich samen en de Engelse marconist, die in het hokje achter hen zat, beduidde, dat ze hoger moesten gaan vliegen.

„Komt voor elkaar, Mark," zei Leo Bolte, de eerste piloot. Ze gingen naar achtduizend meter. De Brinio was een van de allermodernste vrachtmachines en als het moest, konden ze nog veel hoger, maar voorlopig zouden ze hier nog geen last van het slechte weer hebben, meende Bolte. Al gauw werd het hem echter duidelijk, dat ook op deze hoogte de lucht niet veilig was. Het zicht werd steeds slechter en grauwe wolkenbanken begonnen het vliegtuig in te sluiten. Bolte liet de Brinio stijgen tot elfduizend meter. Ze vlogen nu in de stratosfeer, onbereikbaar voor de komende buien. Diep onder hen klonken felle ontladingen en helgele bliksemschichten flitsten door het luchtruim. Plotseling hoorden Tom en Leo een lawaai achter zich, dat zelfs het gedaver van de motoren overstemde. De zwarte panters brulden oorverdovend en daarbovenuit klonken de angstige kreten van een man. Tom keek door de ruit van de cabinedeur en wat hij daar zag, deed hem bleek worden van schrik.

Achter in het ruim stond meneer Helmer, met zijn rug tegen de provisiekast. Hij had een stok in de handen, waarmee hij de gorilla van zich af probeerde te houden, die woedende aanvallen op hem deed en tientallen kleine vogeltjes fladderden angstig door het ruim.

In een seconde begreep Tom, wat er gebeurd was. De reusachtige aap, misschien bang geworden door het onweer, had zich uit zijn kooi weten te bevrijden en daarna de vogelhokken geopend. Waarschijnlijk had meneer Helmer geprobeerd hem terug te drijven in zijn kooi met als gevolg, dat de gorilla hem had aangevallen.

Tom nam een zware schroefsleutel op, die ze onderweg weleens gebruikten om een losgetrilde moer vast te zetten. Terwijl zijn hand het gereedschap omklemde, deed hij voorzichtig de deur open en ging op zijn tenen het vrachtruim binnen. Een van de panters sloeg met zijn poot naar hem en de kleurige siervogels fladderden om hem heen, maar de gorilla scheen zijn aanwezigheid niet te bemerken. Hij had de stok te pakken gekregen en stond er met één hand aan te trekken, terwijl meneer Helmer in

doodsangst het andere eind omklemde.

Heel voorzichtig sloop Tom achter de gorilla. Net wilde hij de sleutel opheffen om de aap een slag te geven, toen het dier zich met een ruk omdraaide. Hij liet de stok los en wierp zich grommend op de piloot, die uit alle macht met de schroefsleutel naar hem sloeg. Terwijl de aap zijn geweldige handen naar hem uitstrekte, viel Tom ruggelings tegen de kooi van het aardvarken. De aap had hem bij de schouders gegrepen en de nagels van het dier drongen door zijn kleding.

Het is gebeurd met je, Tom, ging het door hem heen, maar op dat moment kwam de redding. De zware, met ijzer beslagen stok kwam met een doffe klap op de schedel van de aap terecht. Opnieuw sloeg meneer Helmer en nog eens en daartegen bleek zelfs de gorilla niet bestand. Hij liet Tom los en rolde achterover op de grond.

Doodsbleek keken de beide mannen elkaar aan. „Dat was op 't nippertje," hijgde meneer Helmer. „Bent u gewond?"

„Ik geloof het niet," zei Tom. „Alleen maar een paar blauwe plekken."

Meneer Helmer boog zich over de gorilla. „Bewusteloos," zei hij. „Voorlopig zal ie wel niet bijkomen, maar ik zal 'm toch maar in de gaten houden."

„Dan ga ik even in de cabine kijken," zei Tom. Hij begaf zich naar de stuurhut, liet zich in zijn stoel vallen en veegde z'n voorhoofd af. „Dat heeft maar een haartje gescheeld, ouwe jongen," zei hij.

Leo knikte. „Het was verschrikkelijk Tom. Ik zag wat er gebeurde en ik kon jullie niet helpen. Het is werkelijk een wonder, dat het zo is afgelopen."

„Dat is het zeker," beaamde Tom. „We zullen zo gauw mogelijk moeten landen, Leo. Als die aap bijkomt, begint het lieve leven natuurlijk opnieuw."

„Er zal niets anders opzitten," vond de eerste piloot. „We moeten Benghasi maar nemen. Daar zitten we vlakbij, gelukkig."

Hij koerste de Brinio naar het oosten en een klein kwartier later rolde de glanzende machine over het vliegveld van Benghasi.

De gorilla was nog niet bijgekomen en met behulp van het grondpersoneel werd het dier weer in zijn kooi gebracht, in afwachting van de dierenarts.

Toen de vogeltjes weer veilig achter het gaas zaten, behalve een paar, die in de drukte waren ontsnapt, keerde de rust terug in het vliegtuig. „Tjonge, jonge," zuchtte meneer Helmer. „Nog één zo'n transport en ik ben grijs. We mogen nog van geluk spreken, dat die aap de kooien van de panters niet heeft opengemaakt. Als dat gebeurd was, konden we het nu niet meer navertellen."

Tom grinnikte. „Wat zal dat arme aardvarken geschrokken zijn, toen die woesteling me tegen zijn kooi gooide," zei hij. „Eens even kijken, hoe hij het maakt."

Hij deed de deur van de kooi open en tilde voorzichtig de lappen op, maar er zat niets onder. De kleine aardbewoner lag in het donkerste hoekje van het hok, met z'n kop tussen zijn poten en hij sliep tevreden.

Narreslede of arreslede

Sleden behoren ook al weer tot het soort dingen, waarvan men de oorsprong niet zeker kent; zelfs in de middeleeuwen vindt men er geen spoor van, al is het meer dan waarschijnlijk, dat men ze wel zal hebben gekend. Sommige schrijvers menen, dat we die (n)arresleden te danken hebben aan de narren of gekken; toch lijkt het aannemelijker, dat de narreslede haar naam dankt aan het narrentuig met de bellen en klokjes, die aan de narren en hun zotskappen herinneren. Narren probeerden op die manier de aandacht te trekken en de sleden waarschuwden er de voetgangers mee, die door de zachtheid van de sneeuw de nadering niet zouden bemerken. De eerste narresleden vindt men op de bekende sledevaart, door Hans Sebald in hout gesneden en een der belangrijkste werken van deze kunstenaar in de eerste helft der zestiende eeuw. Een schat van modellen van narresleden vindt men in een boek, dat in 1609 en 1610 gedrukt is. Sleden in allerlei vorm en grootte. Hier is het een draak, wiens geopende rug een zitplaats biedt aan een persoon, terwijl de koetsier op de staart zit, daar is het een schip met zeilen of een oranjeboom in een kuip of tobbe. Daar dergelijke sleden niet veel gebruikt werden, gingen ze lang mee, en ze bleven in voorname families in gebruik bij vader, zoon en kleinzoon. Niet zelden waren ze meer dan honderd jaar oud.

Het zijn echter vooral de Russen die grote liefhebbers van sleden zijn geweest. Peter de Grote hield in 1722 eens een sledevaart die uit zestig sleden bestond. Ingedeeld als volgt: 1. De slede van Bacchus, geleid door de in een berenhuid gestoken hofnar Witaschi en getrokken door zes beren; 2. Een slee met muzikanten, getrokken door zes zwijnen; 3. De slee der patriarchen; 4. Een Circassiër getrokken door tien honden; 5. De slee van een paus, in groot ornaat; 6. De slee van de tsaar, met de kroon op het hoofd, en getrokken door twee beren; 7. Neptunus met zijn drietand en begeleid door twee zeegoden; 8. Het fregat van de keizer, met tweeëndertig kanonnen, drie masten met vlaggen, zeilen en touwwerk; getrokken door zestien paarden; 9. Een schip met achter zich zesentwintig kleine sleden; 10. Een verguld schip met de keizerin, gekleed als Friese boerin; 11. Een schip met vorst Montschikoff. Daarop volgden nog vier of vijf andere grote groepen, weer gevolgd door een massa kleinere sloepen en schuiten. Dat was wat men een sledevloot noemde.

Tegenwoordig ziet men echter nog hoogst zelden een fraaie slede langs de wegen glijden. Zij zijn even zeldzaam geworden als de „fraaie winters" uit de goede oude tijd. *L.*

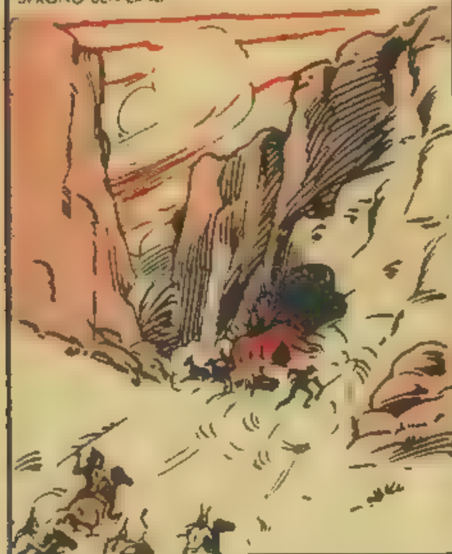

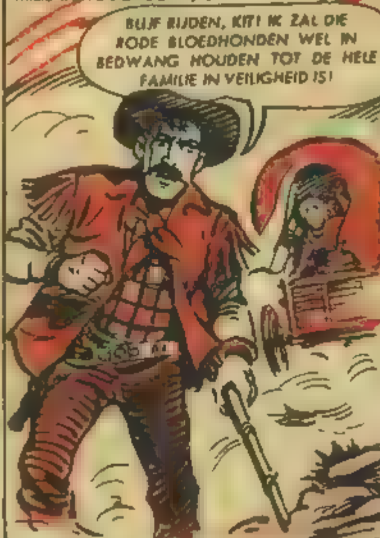
Hier is het een draak, wiens geopende rug een zitplaats biedt aan een persoon, terwijl de koetsier op de staart zit.

KIT KARSON EN DE PIONIER KARAVAAN

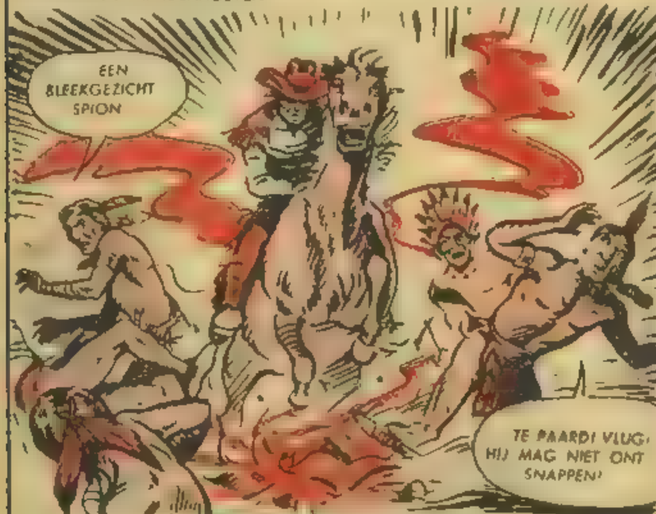

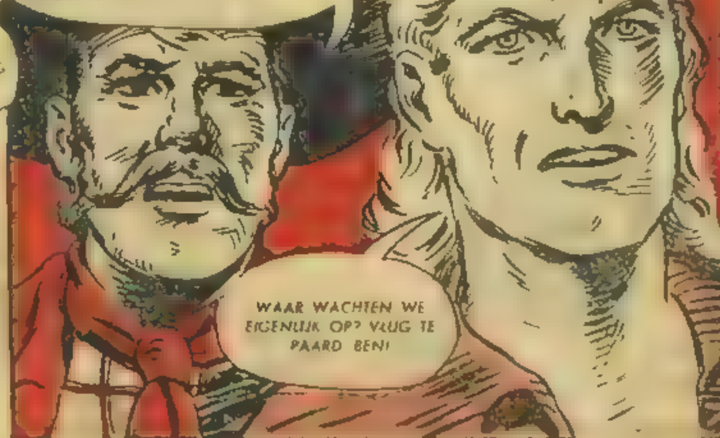

HET DUURDE NIET LANG OF KIT KARSON HAD ZIJN PLAN GEMAAKT. GERUISLOOS KROOP HIJ ACHTER DE NIETS VERMOEDENDE SCHILD WACHT, DIE DE PAARDEN BEWAAKTE

SNEL TROK KIT ZIJN BUIS UIT, DEED DAT DE BEWUSTELOZE INDIAAN AAN, ZETTE HEM ZIJN HOED OP EN BOND HEM OP EEN PAARD VAST
VOORUIT, RODE SLUIP MOORDENAAR! NU KAN JE EEN BLEEKGEZICHT REDDEN IN PLAATS VAN HEM TE VERMOORDEN OPSCHIETEN!

PLOTSELING WERD DE STILTE VAN DE NACHT VERBROKEN DOOR AAN STORMENDE PAARDENHOEVEN
EEN BLEEKGEZICHT SPION
TE PAARD! VLUG! HIJ MAG NIET ONT SNAPPEN!

ZIEDEND VAN WOEDE SPRONGEN DE INDIANEN TE PAARD EN ACHTER VOLGDEN DE ZOGENAAMDE VLUCHTELING
BEN IK EVEN BLIJ, DAT IK U ZIE VERSCHIJNEN!
JE PAARD STAAT DAARGINDER ACHTER DE BOMEN, BEN! LATEN WE ZORGEN GAUW WEG TE KOMEN! ALS DIE ROODHUIDEN ONS HIER TEZAMEN VINDEN ZULLEN ZIJ WEUS NIET TOT HET MORGENGRAUWEN WACHTEN OM ONS NAAR ONZE VOOROUDERS TE STUREN!

TOEN ZIJ ZICH OMKEERDEN EN WEGLIEPEN, TROK BEN AAN KIT'S ARM EN WEES NAAR DE GROND!
DAT KUNNEN WE BETER MENEMEN, KIT! DIE GEMENE RATELSLANGEN HEBBEN ENIGE TIJD GELEDEN EEN HELE BOEL VAN DIE ROMMEL GE STOLEN VAN ENIGE PIONIERS DIE ZIJ IN EEN HINDERLAAG HADDEN GELOKT, EN DAT IS NOG NIET ALLES

ZIJ WACHTEN REEDS LANG OM DAT ROMMELTJE TE GEBRUIKEN! EINDELIJK IS HUN KANS GEKOMEN! ER IS EEN HEEL STEL PIONIERS OP WEG HIERHEEN. ZIJ BE VONDEN ZICH SLECHTS EEN DAG RIJDEN ACHTER MIJ. DAT BETEKENT DAT ZIJ DUS MORGENOCHTEND BIJ HET OPGAAN VAN DE ZON DOOR DE DODE KLOOF ZULLEN RIJDEN! JE KUNT JE VOORSTELLEN WAT VOOR WELKOM GELE SLANG EN ZIJN MANNEN AAN DIE ARME MENSEN BE REIDEN ZULLEN
WAAR WACHTEN WE EIGENLIJK OP? VLUG TE PAARD BEN!

BIJ HET OCHTENDGLOREN BEVONDEN KIT EN BEN ZICH BIJ DE DODE KLOOF EN AL SPOEDIG ZAGEN ZIJ, DAT DE NIETSVERMOEDENDE PIONIERS IN EEN HINDERLAAG LIEPEN!
DIE VLUCHT ZAL HEN NIET REDDEN! KIJK MAAR EENS NAAR BOVEN, NAAR DE ROTSEN! ALS ZIJ DOORBREKEN, ZAL GELE SLANG MET ZIJN MANNEN HEN WEL KLEIN KRIJGEN . . IK HEB EEN IDEE GEEF ME DAT DYNAMIET EENS AAN!

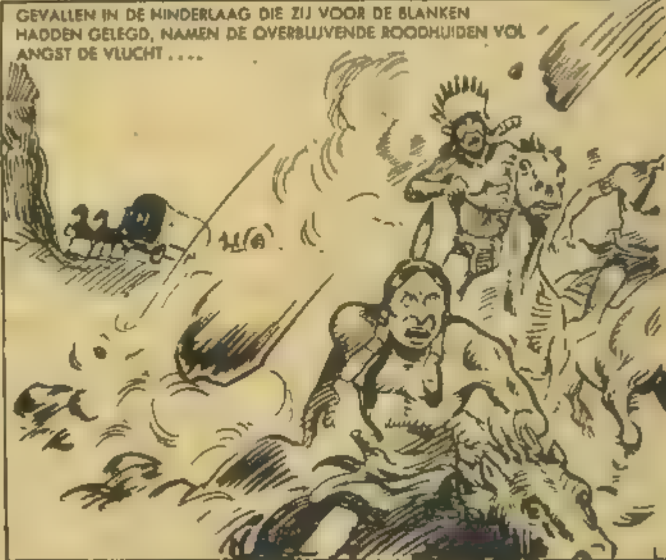

KIT GING NU AAN DE INDIANEN EEN PORTIE VAN HUN EIGEN MEDICIJN TOEDIENEN .
LATEN WE HOPEN DAT DIE STUKKEN DE ANDERE KANT BEREIKEN, BEN!

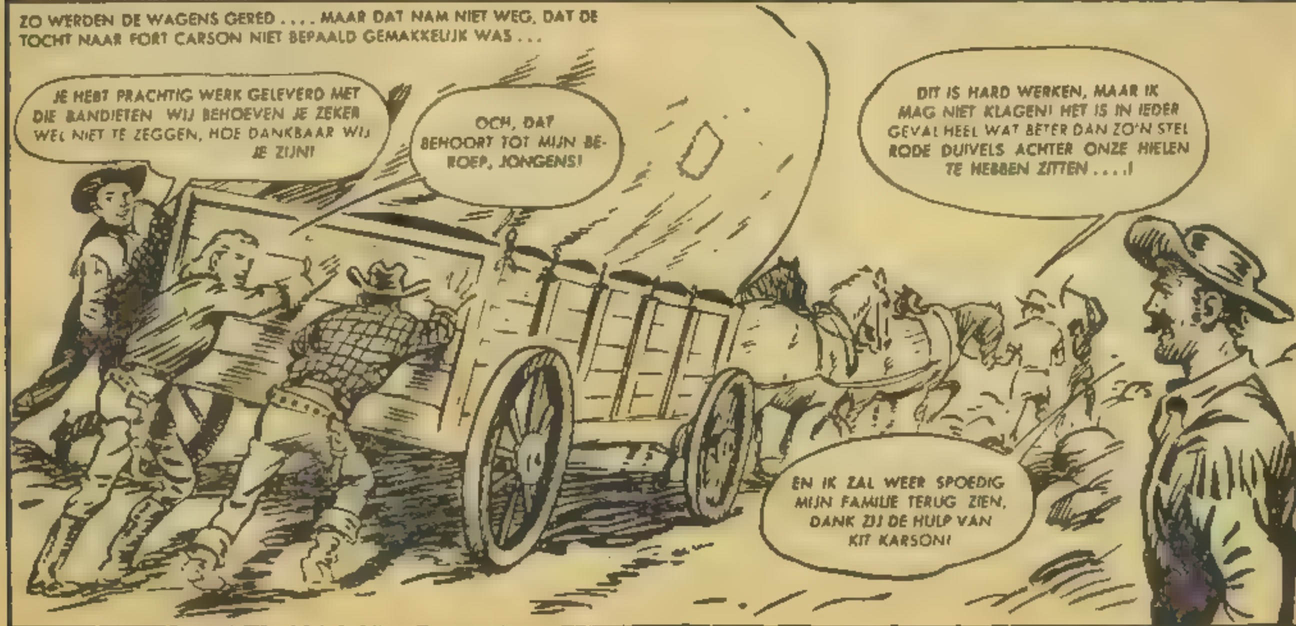

HET VOLGENDE OGENBL K BRACHT EEN REEKS DONDERENDE ONTPLOFFINGEN ENORME STUKKEN STEEN IN BEWEGING, DIE MET REUSACHTIG GEWELD IN DE KLOOF OP DE INDIANEN NEERSTORTTEN . . .
VLUCHT VOOR JULLIE LEVEN, MANNEN!
AI! AI! GELE SLANG HEEFT DE DONDERSTOKKEN TE VROEG AFGESTOKEN!

TOEN BEGON DOOR DE KRACHT VAN DE ONTPLOFFINGEN DE GROND ONDER DE BERGRAND WAAROP GELE SLANG EN ZIJN MANNEN STONDEN, TE SCHEUREN . . . .

HET VOLGENDE OGENBLIK BRAK DE ROTSRAND AF EN MENS EN DIER TUIMELDEN DOOR ELKAAR NAAR BENEDEN IN DE DIEPTE . . .

IK DENK DAT ZIJ NU WEL EEN GOEDE LES GEHAD HEBBEN DIE ROVERS EN MOORDENAARS

GEVALLEN IN DE HINDERLAAG DIE ZIJ VOOR DE BLANKEN HADDEN GELEGD, NAMEN DE OVERBLIJVENDE ROODHUIDEN VOL ANGST DE VLUCHT . . . .

ZO WERDEN DE WAGENS GERED . . . . MAAR DAT NAM NIET WEG, DAT DE TOCHT NAAR FORT CARSON NIET BEPAALD GEMAKKELIJK WAS . . .
JE HEBT PRACHTIG WERK GELEVERD MET DIE BANDIETEN. WIJ BEHOEVEN JE ZEKER WEL NIET TE ZEGGEN, HOE DANKBAAR WIJ JE ZIJN!
OCH, DAT BEHOORT TOT MIJN BEROEP, JONGENS!
DIT IS HARD WERKEN, MAAR IK MAG NIET KLAGEN! HET IS IN IEDER GEVAL HEEL WAT BETER DAN ZO'N STEL RODE DUIVELS ACHTER ONZE HIELEN TE HEBBEN ZITTEN . . . .!
EN IK ZAL WEER SPOEDIG MIJN FAMILIE TERUG ZIEN, DANK ZIJ DE HULP VAN KIT KARSON!

HOERA! de moeilijkheid

Hoe kon het ook anders! Duizenden en nog eens duizenden schrandere jongens en meisjes hebben er aan meegewerkt met een goed resultaat. Op het geheimzinnige schilderijtje stond: BETER EEN VOGEL IN DE HAND, DAN TIEN IN DE LUCHT.

De meer dan vierhonderd prijzen die waren uitgeloofd, moesten dus zo eerlijk mogelijk worden toegekend. Wij hebben alle goede oplossers bijeengedaan, ze goed door elkaar geschud en er toen net zoveel kaarten eruit gehaald als er prijzen waren. Eerlijker kon het niet en ziehier het resultaat: '

EEN FIETS

Tonny Jansen, Fort-Willemvoetpad 10, Maastricht; Robert Poelman, Abeilingstraat 10, Delden.

EEN AUTOPED

Peter Aulman, Valeriusstraat 32 II, Amsterdam; Roel Visser, Polenstraat 19, Emmen

EEN POPPENWAGEN

Hanneke Bonsema, Poorthofsweg 10, Haren; Nella Blok, Bastion 19, Middelburg.

EEN BOUWDOOS

Rudolf Roes, Stadhouderslaan 134, Soestdijk; Jan Tilborgh, Julianalaan 63, Sprang-Capelle.

EEN POP

Dinie van Deemen, Driehuizenweg 172, Nijmegen; Anneliesje Henderik, Wouwermanstraat 41 Den Haag

---

EEN LEREN VOETBAL

Hein Zanders, Kerkraderweg 174, Heerlen; Klaas Eeks, Fabrieksweg 7, Uffelte; Paul Voorhorst, Joh. de Wittlaan 138, Arnhem; Bennie Apeldoorn, Trooststraat 173, Den Haag; Sietse Blaauw, Buurt 165, Sippenhuizen (Fr); Alex Indemans, Pettelaarseweg 37, 's-Hertogenbosch; Herman Nijenhuis, Vordenseweg 4, Almen; Jacob Jonker, Doofstommen Instituut, Groningen; Bennie Poot, Prof. Krausstraat 18, Delft; Wim Katuin, Doofstommen Instituut, Groningen.

EEN PAAR ROLSCHAATSEN

Robby Allart, v. Dortstraat 76, Haarlem; Henk Bos, Coldenhovensestraat 128, Eerbeek; Siebe Bekkema, Noorderdwarsvaart 136, Drachten; Leen v. d. Cingel Beiersdijk 35 post Zierikzee; Joke Dresens, Tongersestraat 86, Maastricht; Dieneke Eisses, Gelkingestraat 41 a, Groningen; Hanno Hasselman, Baniusstraat 64 A, Rotterdam; Victor de Jong, Laan v. N. Oosteinde 19, Voorburg, Edo Kleinhuis, Schildereinde 72, Den Burg (Texel); Hansje Vos, Lange Leidsedwarsstraat 133 hs, Amsterdam.

EEN ELECTRISCHE AUTO

Piet Hollestelle, Wilhelminastraat 5, Kortgene.

EEN KINDERFORNUIS

Elly IJzerman, Zwarteweg 47, Zwollerkerspel.

EEN DAMSPEL

Ineke Bock, Drijfriemstraat 3a, Den Haag; Berendina Benjamins, Schapenweg 46, Westerhaar; Tonnie van Kessel, Berghout D2, Kerkdriel; Albert Klauche, Prinsestraat 19, Enschede; Truus Kok, Wilhelminastraat 1, Vroomshoop; Rudy van Veen, Bergselaan 289 d, Rotterdam; Tonny Simons, Baron Hövellstraat 21, Maastricht; Willy Westmans, Nieuwpoortstraat 9, Middelburg; Jopie Tonen, Hatertseweg 759, Nijmegen; Remke Bosscher, Doofstommen Instituut, Groningen

EEN BOUWDOOS

Cootje Blaas, Dortherweg 11, Epse Gorssel; Bartje Burger, Prof. K. O.-laan 102 B II, Schiedam; Henkie Blok, Hoogvlietstraat 48, Rotterdam; Berend de Bruin, Allard Piersonlaan 34 Den Haag; Piet Dekker, Vliss. Molenstraat 18 Middelburg; Rob van Es, H. Kuperstraat 6, Appingedam; Kees Edelman, Acaciastraat 26, Zaandam; Wessie Gall, Ruiterstraat 23 A, Groningen; Wim Geervliet, Spoorsingel 68 III Rotterdam, Michel Hoffmann, Fransestraat 81 Nijmegen; Marijke Haas, Kerkstraat 12, Sliedrecht; Frans Keur, Lijsterbesstraat 1, Losser; Hannie Krom, Bothastraat 1, Gouda; Nico Klein, Wieldijk 87, Heenvliet; Ludo Locketeer, Laur. Rampartstraat 3, Halsteren; Gerard Lequé, Doelenstraat 12, Utrecht; L Notenboom, Schrikslaan, Soestdijk; Gijs Rijneveld, Oostzijde 40 a, Den Hoef; Joh. v Rossum, Rijnsburgerweg 131, Rijnsburg; Wim Veenstra, Holbertsmastraat 37, Leeuwarden.

EEN VULPEN

Ronnie van Amstel, Goudsbloemlaan 77, Den Haag; Jan Alblas, Molensingel 88, Overschie; Jannie Beckeringh, Hoofdstraat 20, Westerbork; Pieter Bergsma, van Echtenskanaal 77; Klazienaveen, Dr.; Anny Beukeveld, Klooster 13, Coevorden; Ineke ten Broek, Hierdenseweg 8, Harderwijk; Tonny Bosman, Patrijsweg 2, Apeldoorn; Anneke Barens, Karel van Gelderlaan 30 Oosterbeek; Clazien van Boheemen, Haagweg 679 Den Haag; Theo van Beek, Charlotte de Bourbonstr. 137, Den Haag; Micha Bleysm, Nieuwe Kerkstraat 145, Amsterdam; Nelleke Benders, Stadhoudersweg 10 d, Rotterdam; Rikus Dingsté, Kinkhorstraat 28 Meppel; Grietje Dijkhuis Stoffer-Holtjerlaan 18, Ede, Anky Fischer, Zandweg 83 Post ter Apelkanaal, Frits van Foeken, Kleindijkje 38, Langweer H. Kelfkens, Julianaweg 15 Vreeswijk; Stook v. d. Kamp, Herenstraat 13 Amersfoort; Thea Klasen, Molenweg 7, Westbroek, post Achttienhoven; Herman Kroon, Veldheimweg 21, Baarn; Margreth Koman, Rijksschutsluis, Werkendam; Janny Korff, Juliusstraat 4, Utrecht; Jan Kurver, Ondiep 54, Utrecht; Loes Kluwer, Lingestraat 24, Haarlem; Nico Kerkvliet, Dotterbloemstraat 6, Amsterdam; Stienie Koetje, v. Boetselaarstraat 30 h, Amsterdam; M. Hornschuch, Cl. de Vrieselaan 19 B, Rotterdam; Freddy van Heusden, Vreeswijkstraat 777, Den Haag; Bennie Huizen, P. Stuyvesantweg 142, Leeuwarden; Peter van Hese, Leisbolwerk 10, Middelburg; Sven Hoekstra, Bijleveldsingel 44, Nijmegen; Frits Leemans, Wijsmullerstraat 36hs, Amsterdam; Ans van Leeuwen, Keizersgracht 305, Amsterdam; Johan Meijer, Anemoonstraat 20, Leeuwarden; Willy Manni, Zandstraat 8, Middelburg; Sander Pfennings, Vijverweg 9, Sittard; Nelly Paauwe, Bierweg 26, Wemeldinge; Piet Reynierse, Oostkapelseweg 2, Serooskerke; Tonnie Reynders, A 27, Langebroek; Ria Samson Jan Stuytstraat 22, Haarlem; Jackie Siskens, Halvemaanstraat 1, 's-Hertogenbosch; José Scheefhals, Oackersdijckstraat 24, 's-Hertogenbosch, Marrie v d Steeg Tenveldestraat 48, Genemuiden; Fientje Smit, Julianastraat 43 Oalenzaa Greetje Stuut, Driebergenstraat 11, Deventer; Greetje Visser, Zuidvliet 404, Leeuwarden; Tjalling de Vries, Oert v. d.

is opgelost

Veerstraat 1, Leeuwarden; Peter Wehrmeijer, Noordpolderkade 229, Den Haag; Herman Wesselink, Gerr. v. d. Veenstraat 149, Amsterdam; Lucas Wubbe Brinker, Lage der A 33, Groningen

EEN SCHOOLETUI

Willy Aarts, Rijksstraatweg 600 I, Haarlem; K. C. Bakker, Box 27, Newville, Johannesburg (Zuid-Afrika); Bas van Buuren, Leidsekade 34 B, Leidschendam; Maas Boekhout, Oud Bodegraven 22, Bodegraven; Eva Brand, Haaswijkwegwest 70, Dubbeldam; Henkie Bol, Stoutjesdijk 203, Greup; Ali Bijkerk, Tuindorpweg 8 Marum, Netty de Bonth, Nieuwkuyksestr. 13, Nieuwkuyk; Jantje v. d. Berg, Reënt C 85, Post Grave; Luuk de Bok, Prinses Irenelaan 4, Nieuwendijk; Thea van Bommel, Schiestraat 88, Den Haag; Klaas Bremer, Achlumerstraat 5, Leeuwarden; Koos Bouman, Leisweg 180 Middelburg, Ria Cornet, Klaproosstraat 11, Arnhem, Jaap van Dijk, Schuttersbergweg 90, Arnhem; Eppie Dalstra, Dubbele Regelaan 31, Heerenveen; Piet Delger, Sudensweg 103, Winschoten; Hanny van Eijpe, Doetinchemseweg 65, Varsseveld; Henk Ewalt, Seringenlaan 22, Den Helder; J. Eland, Weeshuis, K. Achterstraat 4, Hoorn; Jacky Florusse, Rozenstraat 29, Middelburg; Joop Frenay, Aastraat 38, Steenwijk; Peter Groenendijk, Zuidkade 91, Boskoop; Guusje de Geus, Wieldijk 87, Heenvliet; C. Gomersbach, Riemstraat 21, Utrecht (j); Eddy Grünwald, Prins Bernhardlaan 372, Haarlem; Marian Jansen, Pr. Hendrikstraat 149, Den Haag; Cilia Jongma, Nieuwlandsweg 6, Leeuwarden; Tonnie de Kock, Bierkaaistraat 22, Hulst; Louis Kaijser, Finlandstraat 16, Oostburg; Lina v. d. Kasteele, Heerenweg A 51, Noordgouwe; Herman Kleef, Brugstraat 7, Swalmen; Jentje Kremer, Noordharen Ruinen A 186 I; Jans Koopman, M 107, Wijster Gem Beilen; Geertje Hemelop, Stampioenstraat 39a, Rotterdam; Hendrina v. Helten, Vijverhofstraat 137 B, Rotterdam; Hanno Hasselman, Baniusstraat 64 A, Rotterdam; R Huisman, Kl. Dijlakker 10, Bolsward (j); Jan v. d Heide, p.a. W. v. d. Heide, 280, Oosterend, Robbie van Hesselingen, Corn. Matersweg 39, Beverwijk; Ineke Huiskes, Roelselsweg 8, Arnemuiden; Corrie Leenen, 1e Graaf van Loonstraat 23, Bierick; Gerda ten Lohuis, Markt 41, Treebeek; Trees van Loon, Wilhelminastraat 95, Arnhem; Annie de Lange, Elburg-Eperweg 34, 't Harde; Alie van Leeuwen, O. Z 53 Vlist bij Haastrecht; Annie Mullen, Sonsbeeksingel 136, Arnhem; Wouter Mensing, v. Meslenstraat 88, Den Haag; Ellie Noordermeer, van 't Hoffstraat 108, Haarlem; H Nafzger, Begoniastraat 65, Maastricht; W Noordhuis, Dijkstraat F 188, Spijk; Talitha v. d. Neut, Hugo de Grootstraat 43, Wassenaar; Ria Nap, B 52, Kamerik; Jacob van Ooyen Grintweg 59, Tiel; Annet Osse, Schoolstraat 21, Assen, Coba Oostland, Piet Heinkade 5b, Amsterdam; Leen Potappel, Bos A 40, Stavenisse; Corrie Paauwe, Klinkert 11, Biezelinge; Maartje Paap, Gasthuisplein 2, Zandvoort; Henk van Pelt, Aalsmeerderweg 284 (Rijk) Haarlemmermeer; Hans Philips p.a. J. de Boorder, Zanddijk 9, Julianadorp, N O P; Theo Simons, Rozenstraat 64 Middelburg; Henriëtte Starke, Bouwen Ewantstraat 26, Vlissingen; Rob Spreeuw, Kepplerstraat 62 a, Zaandam; Herman v. Schalkwijk, Hellingstraat 49, Muiden; Albert Schuurke, Oudhaven 30, Medemblik; Freddy Sanders, Drouwenerkade 6 c, Stadskanaal; Jellie v. d. Schoot, Kimswerderweg 19, Harlingen; Hannie Smit, Bloemenweg 5, Maastricht; Frans Steffen, Weidonklaan 17, 's-Hertogenbosch; Constant Sprenger, Voorstraat 10, Vreeland; Tineke Steeman, Vrijburgstraat 3, Voorburg; Leendert Smit, Toekomststraat 19, Noordwijk aan Zee; Bert Sitters, Zaaiersweg 169, Amsterdam; Koos v. d. Ree, Katlasendijk 324, Rotterdam; N. Regtien, H. J. Schimmelp.plein 1, Utrecht; Corris de Ridder, Lopikerweg Oost 133, Lopik; Henny Thelm, Rijksweg Zuid 92 Geleen; Saartje den Toonder, Groenedijk 22, Ovezande; Rinus Tepaske, Dr Th de Visserlaan 11, Weesp; Annetje Tichelaar, Waadweg 9, Pietezijl; Anne-Marie Tholen, Oosterstraat 57, Ter Apel; Elly Vogel, Spaarnwouderstraat 37, Haarlem; Jan Veldhuis, Welsum G 19, Olst; Jopie Vermeer, Kampweg 28, Wageningen; Riekie Verheijen, Thomaslaan 21, Ede; Willy Vinke, Pr. Hendriklaan C 227 II, Hattem; Frans Valk, Elspeterbosweg 11, Vierhouten; Alma Visscher, Huyghenslaan 53, Arnhem; Kees Verhage, Koudekerkseweg 78, Middelburg; Tonny Vogelzang, Jasmijnstraat 6, Middelburg; Peter Verkade, Franekerstraat 59, Leeuwarden; Karel Visser, Kloosterstraat 9, Groningen; Berend Vissinga, Oppenheimstraat 72 A, Groningen; Tom Veldheer, Anslijnstraat 59, Haarlem; Carla Wolff, Sparweg 9, Hengelo; Henk Weijers, Hertogstraat 42, Heerlen; Rinus de Witte, Schoondijksedijk 102, Driewegen Z. Bev.; Herman v. d. Wiel, p.a. W Lommers, Oorgat 60, Edam; D. Waalkens, Wilhelminastraat 20, Vlachtwedde; Antonia Zelle, Parklaan 1, Zwaagwesteinde;

SPEL: MENS ERGER JE NIET

Hans van Aken, Kleine Broekstraat 1, Boxmeer; Beppie André, Cuneraweg 23, Rhenen; Simon Berrevoet, Naereboutstraat 71, Goes; Wim Boogaard, Middelburgsestraat 26, Koudekerke; Martje Anje Broekema, Hoofdstraat 6, Diever; Gerard Bouma, Rijksweg 87, Glanerbrug (Ov.); Elly Boumeester, L. van Chartroise 7 bis A, Utrecht; Joyce van Buiten, Spinozaplantsoen 29 II, Utrecht; Eddy Danvelt, Parallelstraat 8, Hoensbroek; Tiny Denessen, Prins Hendrikstraat 25, Tegelen; Leo Dekkers, B. Molenstraat 87, Etten; Jan van Eijk, Hogewaard 206, Koudekerk a/d Rijn; Betty Elbersen, Julianaweg 274, Utrecht; Dik van Florestein, Gijsbrecht van Amstellaan 12, Zeist; Yvonne Feelens, Zuid-Brouwerstraat 36, Haarlem; Tilly Hamerlinck, Julianastraat 5, Terneuzen; Japie Hohle, Veersesingel 17, Middelburg; Simon v. d. Hooft, Kapellestraat 42, Veere; Hans Hoorn, Amundsenweg 18 III, Amsterdam; Kootje Hoe, Vespuccistraat 106 II, Amsterdam; Tineke Kroon, Jac. v. Lennepstraat 241 I, Amsterdam; Reinie Kaales, Havikslaan 40, Amsterdam; Aad Koopmans, Lelistraat 106, Rotterdam; Sjaak Kuypers, Spaansebocht 61 A, Rotterdam; Hannie Kruithof, Zuidhoek 286 B, Rotterdam; A. Meiring, Winkelhoek 44, Sappemeer; Martha Molenaar, Anemoonstraat 20, Koog aan de Zaan; Tini Mol, Breedstraat 155, Enkhuizen; Cor v. d. Noort, Kerkstraat 35, Zevenbergen (m); Cees Nouwens, Hinthamereinde 63, 's-Hertogenbosch; Marijke Provoost, Steenwijkerweg 12, Marknesse; Kees Plaatsman, van Harenstraat 32, Wolvega; Jaap Pijl, Dr Kuyperstraat 55, Sliedrecht; Jan Rikking, Graslaan 34, Arnhem; Kees van Rijswijk, Haagstraat 8, Middelburg; Ineke de Rijke, Vinkenstraat 43, Den Haag; Guusje Smeels, Zwartbroekplein 1, Roermond; Leny Sijstermans, Smaragdstraat 21, Heerlen; Peter Schaapman, Timorstraat 48, Enschede; Ria Stunnenberg, Corduwenerstraat 67, Nijmegen; Marijke Tuinstra, Jos. Hollemanstraat 49 A, Maastricht; Peter Thomassen, Neerstraat 51, Roermond; Piet Toepoel, Warden 78, N H.; Mia de Vries, Dr A. Kuyperstraat 1, Assen; Jan v. Veen, Amstelkade 1, Uithoorn; Hans Voorting, Voorplaats 1, Santpoort; K Wagenaar, Luttelgeesterweg 3g, Marknesse; Trijnie v. d. Wal, Nieuwedijk 31, Lemmer; Ilse Wijnen, Adr. v. Ostadelaan 39 bis, Utrecht; Nelie van Zijderveld, Hucht 16, Tiel.

EEN STEL KLEURPOTLODEN

Rinus Antonisse, Bankertstraat 39, Goes; Kees v. Ast, A 103, Zonnemaire; Tonny v. Beek, Oosteinderweg 415, Aalsmeer; Fred den Burger, Karbouwstraat 49, Bussum; Ria Borst, Bloemstraat 47, IJmuiden; Corrie v. d. Berge, Glacisstraat 78, Vlissingen; Loes Brink, Groesbeekseweg 5, Nijmegen; Marijke Brittijn, van Heutsstraat 16, Nijmegen; Chr. Crasborn, Elfmorgenstraat B 1, Heerlen (j); Nelly van Dingen, 't Wild D. 20, Maren N.B.; Ap Drenthe, Oosterstraat 8, Driebergen; Trudie v. d. Does, Goudsesingel 52, Vlaardingen; Hupy Elands, Oostwal 5, Den Bosch; John Elzenga, Drappenierstraat 9 r, Haarlem; Theo Geerts, Kerkstraat 4, Zevenaar; Riek van Gelder, Minervalaan 113, Zwolle; Bep Heuts, Dorpstraat 106, Heer; Addie Hobets, Valderenweg 26, Doenrade; Leopold Hamelaers, San

Hornerheide, Dr Poels Pav., Horn; Thea v. d. Horst, Ruiterlaan 17, Zwolle; Jan Kostwinder, Jac. Catsstraat 28 a, Rotterdam; Tiny v. d. Kolk, Berberisstraat 82, Den Haag; Antoon Kruyshoop, Loosduinseweg 477, Den Haag; Lia Keur, Borneostraat 63, Heemstede; Oscar Lebesgue, Tongersestraat 20, Maastricht; Ria v. d. Linde, Lopsesweg P 59, Dreischor; Gerard Linssen, Wilhelminasingel 19, Weert; Sammie Meertens, Gasselterweg 2, Gieten; Robby Menko, Bisschopstraat 55, Enschede; Freek Meijer, G. M. de Bruijnstraat 10, Goor; Jan v. d. Molen, Dreef 24, Amersfoort; Ria van Nieuwenhoven, Grebbestraat 31, Haarlem; L. Nijs, Proosdijweg 110, Maastricht; Dini Niekus, Balthazar Florisstraat 11 I, Amsterdam; Jan Pot, P Stuyvesantweg 10, Leeuwarden; Rina van Pelt, Hoenderlostraat 89, Den Haag; Ria v. d. Pels, 2e van Swindenstraat 14 hs, Amsterdam; Driekus Roering, Kristalstraat 13, Heerlen; Greetje Ruyter, Westerkerkweg 15, Venhuizen N.H.; J. v. Rossum, Waalseweg 334, Nijmegen; Frits Spoek, Azaleastraat 50, Nijmegen; Willie Sonte, Esdoornweg 1, Arnhem; Jennie Steentjes, v. Goghstraat 41, Arnhem; Wim Terpstra, Archipelweg 138, Leeuwarden; Marina Terlüün, Laakkade 71, Den Haag; Yvonne van Tilburg, van Stienhovenstraat 11, Den Haag; Hans v. d. Velde, 's-Gravelandelaan 46, Hilversum; Jan Visser Naarderweg 1, Blaricum; Grietje v. d. Velde, Westerhofslaan A 395, Marum; Evert v. Vliet, Seemansstraat 2, Emmeloord.

EEN GANZENBORD

Afra Appelman, Hoofdstraat 73, Bovenkarspel; Pietje v. d. Akker, Schoolstraat A 131, Workum; Henk Bos, Coldenhovensestraat 128, Eerbeek; Truus Blank, Whereplantsoen 1a, Purmerend; Maartje Biersteker, Brauwerstraat 18, Den Helder; Jan Boomstra, Constant Erzeystraat 61, Utrecht; Ria Burg, Kamerlingh Onnesstraat 3, Den Bosch; Wim Bloemen, Catharina van Rennesstraat 14, Arnhem; G. Boon, Wolfsdijk 3, Ede; Jac Beekhuis, Dorpstraat 141, Bunschoten; Willie v. Cooten, Leidsekade 25, Utrecht; Annie Claessens, Papenweg 93, Maastricht; Corrie v. Dongen, Prinses Marijkestraat 37, Slikkerveer; Elly Durend, Petermoederslaan 15, Utrecht; Abel Deinum, Sperwerstraat 55, Haarlem; Koos de Gier, N. Mulderstraat 16, Hoogeveen; Willy Gruppen, A 199 a, Zuidwolde; Dirk Jan Hiebendaal, Deldenerstraat 330, Hengelo; Ger Haakmeester, E 9, Rouveen, Staphorst; Gerri Joke v. d Horst, Wooldstraat 5, Winterswijk; André Hessler, 2e Dijkstraat 19, Dordrecht; Gerrit v. d. Helm, Kerkvaart 8, Mijdrecht; Gerrit Hulsebos, Rijksstraatweg 162, Elst; Gretha Jansen, Zijtak W.Z. 58, N. Amsterdam; Gerard Jansen, Hoofdvaart 64, Dedemsvaart; Wik Jansen, Nieuweweg 178, Veenendaal; Arie Jens, Albr. Thaerlaan 71, Utrecht; Jeanne Jungerius, Almondestraat 63 B, Rotterdam; Annie de Jong, Oostdam 23, Steenbergen; Katharina Jilderda, Rhaladijk 11, Oudkerk; Joop Kuipers, Hoendiep 53, Hoogkerk; Maria Kraai, Th. v. d. Wijkweg 23, Zuidhorn; Nienke Kruys, Lange Dreef 6, Emmeloord; Elly Minderhoud, Overboslaan 2, Bilthoven; Wim Mulders, Röntgenstraat 37, 's-Hertogenbosch; Rob Muller, Ridderstraat 12, Haarlem; Teetje Oosterling, Burgwal 24r, Haarlem; Dick Oostra, Helmersstraat 7, Leeuwarden; Aara van het Padje, Planetenplein 21, Amsterdam; Johan Puts, Seringenstraat 15, Maastricht; Leo Paats, Heerderweg 86, Maastricht; Jannie Rozema, Meerweg 2, Rutten; Betty Ruiter, Tijnjedijk 57, Leeuwarden; Maaike Rijpma, Raadhuisweg 5, Bergum; Ineke van Sluys, Veerseweg 68, Middelburg; Paul v. d. Stelt, Emmastraat 9, Middelburg; Cobie Steijn, Molenberg 61, Middelburg; Wim de Schipper, Breeweg 49 Middelburg; Bennie Sikma, Fred. Ruyschstraat 29, Leeuwarden; Erna Schols, p.a. Perponchéstraat 49 II, Den Haag;

EEN HALMASPEL

Filips Ankes, Burgemeester Obemastraat 11, Franeker; Ina van Aken, Bergstraat 2, Silvolde; Willie Aschaff, Woudenbergseweg 32, Maarsbergen; Hedwig van Beurden, Verwerstraat 66, Den Bosch; Petra ter Borg, St.-Willibrordusstraat 42, Den Bosch; Ina v. d. Bijl, Johan de Wittlaan 21, Haarlem; Beppy Bartels, Bauduinstraat 27, Maastricht; Manny v. d. Berg, Baan 52, Ens; Tineke Bos, Prof. ter Veenstraat 68, Emmeloord; Jansje de Boer, Meedhuizen C 17, Delfzijl; Fallie Bots, D 99, Bellingwolde Gron.; Riny Dassen, Brandenburgerweg 2, Maastricht; Willem van Dijk, Gorechtkade 130, Groningen; Jan Doornkamp, Kattendiep 28 A, Groningen; Hans Eggerding, Griseldestraat 38 II, Amsterdam; Frans Erwich, 1e IJzerstraat 7 B, Rotterdam; Peter Geurts, Kerkstraat 3, Maastricht; Jopie Geesink, Bernadettelaan 37, Waubach (j. 10 jr); Paula Hulsbos, Dorpstraat 27 A, Vught; Annie van Helmond, Middenbeekloop 9, Geldrop; Aimée v. Heuven, Cremerstraat 102, Haarlem; Riet van Hees, Prinsenstraat 5, Groningen; Gea Kribben, Nijeholtlaan 20, Beetsterzwaag; Tineke Kluitenberg, Langewal 69, Gorredijk; Tjitske Kloosterman, Tilleweg 8, Eestrum; Nora Klos, Mesdagstraat 3, Heerlen; Hendrika Klijn, Bisschopsweg 78, Amersfoort; Evert Koper, Kerkdwarsstraat 1 A, Zandvoort; Kees Lucas, Antillenstraat 15, Amsterdam; Rudy v. d. Linden, Lathemusstraat 15 I, Amsterdam; Wim Lutgendorff, Marnixstraat 40, Leeuwarden; Ans Leijnse, Lange Geere 67, Middelburg; Ad Muiderman, Essenburgstraat 4, Rotterdam; Rina Mes, Rotgansstr. 11, Den Haag; Jaap Poorta, Meersennerweg 263, Maasstricht; Ria Pot, Socrateslaan 15, Utrecht; Leo Ruwette, Priekenleenstraat 54, Schaesberg; Sjaak Roggeband, Molenstraat B 140, Oud Vossemeer; Tonnie de Roos, C 17, Bellingwolde, Jan Roose, Hoofdweg 192, Kolham; Freddy Stadhouders, Valkenboschkade 178, Den Haag; Elsje Sloof, Brede Hilledijk 151 D, Rotterdam; Bep Schuurbiers, Erlerstraat 52, Rotterdam; Gert Schiereck, Schieweg 241 a, Rotterdam; Robert Timmer, Amperestraat 39, Den Bosch; Pieter Truren, Cederstraat 68, Den Bosch; P. de Valois, Hoogzijde 9, Marknesse, Klaas H. Veensma, Willemstad 377, Appelscha; Jacob de Vogel, Steenwijkerweg 22, De Blesse; Rinie Versteegen, Wormseweg 33, Etten; Bep de Vries, Nutslaan 8, Mijdrecht.

EEN DOMINOSPEL

Loesje Aalten, Koningstraat 80, Arnhem; Johnny van Beek, Hunnenweg 31, Maastricht; Nico Bodden, Uitbelderstraat 12, Maastricht; Addo Bastiaans, v. Swinderenstraat 19 A, Groningen; Rinus Bronsdijk, Andreas Bonnstraat 30 III, Amsterdam; Freddy van Dijk, Wijttenbachstraat 82 I, Amsterdam; Greetje Dijkstra, Sumatrastraat 212 II, Amsterdam; Dirk van Duggen, Kerkstraat 38, Vianen; Marjen Gelok, Lange Geere 51, Middelburg, Bert de Groot Hugo de Grootstraat 24 Nijmegen, Henny Hamhuis, Marnixstraat 24, Groningen; Cootje Hummelen, Kraneweg 113, Groningen; Loes Jongen, Pres. Rooseveltlaan 72, Scharm; Teunis Jansen, Kamperweg 5, Havelte; Feike Klein, Westlandstraat 79 II, Amsterdam; Peter Kokke, Ahornstraat 9, Nijmegen; Jan Kroon, Hammelseweg 500, Arnhem; Antonio Kieboom, Baanstraat 7, Middelburg; Anita Kimp, v. Roonhuysestraat 9, Leeuwarden; Lineke Kraayenbrink, Haydnstraat 9, Leeuwarden; Henk de Jong, Lucie de Oudsten en Bertje Ruitenberg, allen Blindeninstituut Bartiméus, Utrechtseweg 84, Beeklust, Zeist; Willie Loeve, Taandersstraat 88 b, Rotterdam; John de Lange, v. Noortwijckstraat 80 a, Rotterdam; Rita Lubbers, Patersstraat 36, Arnhem; Jannie Romein, Molenstraat 3, Zetten; Wim Raatjes, Ulftseweg 31, Silvolde; Hans Roedelof, Heerestraat 21, Roden; Lieke Reinartz, Rimburgerweg 55, Rimburg; Jeanette Schenk, Sanoystraat 14 a, Rotterdam; Alex Stormans, Albr. Engelmanstraat 14, Rotterdam; E. Severein, 2e Kostverlorenkade 174, Amsterdam; Albert Staal, Soerabajastraat 37 B, Groningen; Dré Tache, Van Duivenvoordestraat 23, Breda; Yvonne Tijdeman, Commandeurstraat 19, Geertruidenberg; Ans Teuling, Pr. Margrietstraat 26, Gorkum; Gerda Verkerk, Schutterstraat 3, Utrecht; Rob Verduyn, Willem I Plein 14, Rijen; Stephanie Verhoeven, Hog Ham 54, Dongen; Ineke Veldhuizen, Zomerwegje 70, IJsselstein; Arie Vink, p.a. Wed. T. Vlasblom, Zuidzijde 52, Nieuw Beijerland; Dieneke Wisse, Eendrachtlaan 19, Breukelen; Fred Westra, Binnenweg 36, Maarssen; Fennie Weggemans, Halewijnplein 40, Voorburg; Ad Zijderveld, Rietstraat 36, Utrecht; José In 't Zandt, Ysvogelplein 8, Den Haag; Marian van Zeland, Luciferstraat 34, Haarlem; Ria Zwart, Buurtweg 5, Nw Dordrecht Gem. Emmen; Nel Zijderhand, Julianastraat 123, Moerkapelle; N. Zander, Kennemerstraatweg 105, Heilo (j.).

BOB EN BEP

DE TWEE WEZEN BOB EN BEP ZIJN GEVLUCHT UIT HET AKELIGE WEESHUIS VAN STIGGINS HIJ ACHTERVOLGT HEN OVERAL MAAR HIJ HEEFT HEN NOG NIET TE PAKKEN KUNNEN KRIJGEN ZIJ HEBBEN ZICH NU VERBORGEN IN HET POSTKANTOOR

De bende van

Daar opeens een schril gefluit en het volgend ogenblik....

Het was Zaterdagmiddag en de jongens vermaakten zich in de tuin van de ouders van Jan. Ze waren met hun zessen: Jan en zijn broer Toon en hun neefjes Piet, Karel, Frans en Wim.

„Jongens," zei Jan opeens, „nu gaan we rover spelen."

„Hoe moet dat?" vroeg Piet.

„Dat zal ik je wel leren," zei Jan.

Nu, dat was hem toevertrouwd, want hij bezat een boek met een groot roversverhaal, dat hij met zijn verjaardag van een oom gekregen had. Dat verhaal vond hij zó prachtig, dat hij er niet over kon uitgepraat komen. In kleuren en geuren kon hij vertellen, hoe de rovers in hun hol in het gebergte bijeenkwamen; hoe ze de reizigers op de openbare weg aanhielden; hoe ze rijke mensen gevangennamen en dwongen een groot losgeld te betalen; hoe eindelijk een dappere jongeman hun verblijf ontdekte en hoe ze daarna door de soldaten overvallen werden. Hij had het gelezen en herlezen en kende er hele zinnen vol dikke woorden uit van buiten.

„We krijgen allemaal Italiaanse namen," begon Jan. „Ik ben de hoofdman. Ik heet Rinaldo en heb de bijnaam Fra Diavolo; dat wil zeggen: broeder duivel."

„Jij, Piet, bent mijn onderhoofdman. Je heet Pietro en wordt bijgenaamd El Terribilo; dat betekent: de verschrikkelijke."

„Jij, Toon, heet Antonio; jij, Karel, Carlo; jij, Frans, Francisco; jij, Wim...."

„Wimmo," zei Wim, waarop de anderen in de lach schoten.

„Dat is geen Italiaans. Jij heet.... wacht eens.... Beppo.... dat is een goede Italiaanse naam."

„Maar we krijgen toch zeker ieder ook een bijnaam," merkte Carlo op.

„Dat is niet nodig. Verbeeld je, dat elke rover een bijnaam moest hebben."

Ja, dat was zo....

Nu moesten ze zich als rovers uitrusten. Ze hadden pas soldaatje gespeeld en droegen aan een touw, dat ze om het lijf gebonden hadden, houten sabels, die nu goed van pas kwamen. Bij elke sabel kwamen twee stukjes hout, die pistolen moesten verbeelden. De jassen trokken ze binnenste buiten aan en de broekspijpen sloegen ze een eind om. Van oude kranten maakten ze elk een steek; met wat roet, dat Toon in de keuken gehaald had, werden de gezichten zwart gemaakt en het prieel in de tuin zou dienen als roversho!. Zie zo, nu was alles geregeld.

„Per Bacco!" (dit was een uitdrukking, die in het roversverhaal dikwijls voorkwam) zei Jan, „nu ben ik uw hoofdman, aan wie ge blindelings moet gehoorzamen. Ik ben heer over leven en dood; onveranderlijk is mijn wil en wee, wie zich tegen mij durft verzetten. Vergeet dat nooit!"

De rovers keken met ontzag naar hun chef. Dit was nog eens roverstaal!

„En nu, mannen, zullen we eens overleggen...."

„Daar komen Toos en Loes aan!" riep Antonio, die tussen de bladeren van het prieel naar buiten had gekeken. „Die zullen we eens bang maken!"

„Neen, ik heb een beter plan. Die twee meisjes zijn twee rijke, jongedames, die in de bergen een uitstapje maken. We zullen ze gevangennemen en hun ouders een groot losgeld laten betalen. Stil nu, tot ze hier zijn. Dan geef ik het teken en dan vallen we met in elke hand een pistool op hen aan. Nu opgepast...."

Zonder iets kwaads te vermoeden kwamen Toos en Loes, de zusjes van Jan en Toon, druk babbelend nader. Daar opeens een schril gefluit en het volgend ogenblik zagen de meisjes zich door zes vervaarlijk uitziende, tierende rovers omringd en werden zes paar pistolen op hen gericht.

„Maar, jongens, wat moeten jullie?" vroeg Toos, die helemaal niet bang scheen te zijn.

„Jongens!" bulderde de hoofdman. „Per Bacco, we zijn geen jongens! Het is de bende van Fra Diavolo, die

Fra Diavolo

door J. Toebosch

Alle spelletjes waar durf aan te pas komt, worden graag door jongens gespeeld. Daarbij kunnen zij geen meisjes gebruiken. Zij vinden dat meisjes geen moed bezitten. Doch een enkele keer gebeurt het wel eens dat de meisjes die niet mee mogen doen veel slimmer zijn dan de jongens en dan .... ja dan .... moeten de moedige heren zoete broodjes bakken.

je voor je ziet! Mannen, brengt hen naar ons hol!"

Zonder zich te verzetten gingen de meisjes mee naar het prieel en namen op bevel van de hoofdman op een bank plaats.

„En nu," zei de hoofdman, „zullen we eens praten. Ge zijt in de macht van Fra Diavolo en zult dit blijven tot uw ouders u hebben vrijgekocht. Schrijf hun terstond, dat ze veertigduizend goudstukken losgeld betalen moeten."

„Wil je niet liever honderdduizend gulden hebben? Je hebt 't immers maar voor het zeggen."

„Per Bacco, houd ons niet voor de gek! Fra Diavolo laat niet met zich spotten! Veertigduizend goudstukken en wanneer die binnen een uur niet in mijn bezit zijn, zult ge nooit meer uw ouders terugzien."

„Nu, als het zo is, zullen we maar schrijven."

„Je ziet dus in, dat dat het beste is. Wie van mijn mannen heeft papier en potlood?"

Naar die twee dingen moest een hele tijd gezocht worden. Eindelijk vond Carlo in een van zijn zakken een stukje papier, dat er tamelijk vies uitzag, terwijl Beppo een stompje potlood van ongeveer twee centimeter lengte bleek te bezitten.

„Nu, je bent goed voorzien," zei Loes spottend.

„Het is voldoende," zei Fra Diavolo. „Per Bacco, wij zijn rovers en geen kantoorlui. Wij schrijven liever met dolk en pistool dan met de pen."

„Per Bacco, dat is mooi gezegd."

„Geen gekheid, daar is Fra Diavolo niet van gediend. En nu schrijven, wat ik je voorzeg!"

„Nu, laat maar eens horen."

Fra Diavolo dicteerde en Loes, die moeite had om het stompje potlood tussen de vingers te houden, schreef.

„Lieve ouders. We zijn de gevangenen van de vreselijke Fra Diavolo. Hij eist veertigduizend goudstukken losgeld. Als dat losgeld er binnen een uur niet is, ziet ge ons nooit meer terug. Wees daarom zo goed en red ons."

„Klaar!" zei de hoofdman. „Nu allebei ondertekenen!"

Dit gebeurde. Met een ernstig gezicht las de rover het briefje aandachtig na. „Antonio," zei hij daarna, „breng deze brief naar het kasteel van deze dames en zeg, dat ge onmiddellijk antwoord verwacht. Gij, Carlo, volgt hem en let op. Als ge merkt, dat Antonio gevangen wordt gehouden, komt ge onmiddellijk terug. Maar dan zal mijn wraak verschrikkelijk zijn."

Toos en Loes proestten het uit. „Lach niet te vroeg!" zei de hoofdman dreigend. „Ge kent Fra Diavolo nog niet. Maar als het geld er niet op tijd is, zult ge hem leren kennen! Antonio en Carlo, ge hebt gehoord, wat ik je bevolen heb."

De twee rovers gingen heen. „Mannen," zei de hoofdman, „we zullen maar wat op het gras gaan liggen. Gij, Franscesco, houdt intussen voor het hol de wacht. Met uw hoofd staat ge borg, dat de gevangenen niet ontsnappen."

„Wees maar niet bang," zei Toos. „We zullen niet weglopen."

„Per Bacco, dat zou je ook niet geraden zijn!"

Terwijl de rovers een eind verder op het gras lagen, stond Francesco met getrokken sabel voor de ingang van het prieel op post. Heel plezierig was zijn taak nu juist niet. De meisjes maakten van een oude krant, die toevallig in het prieel lag, proppen, waarmee ze hem onophoudelijk bekogelden en lachten hem uit; en toen hij kwaad werd en hen met zijn sabel bedreigde, werd het nog erger. Gelukkig duurde zijn wacht niet lang, want lang vóór het gestelde uur verstreken was, kwamen Antonio en Carlo al aanlopen. „Hier is het geld!" riep Antonio, terwijl hij een grote gele enveloppe omhooghield.

Een luid gejuich steeg op. Fra Diavolo scheurde de enveloppe open, haalde er een pakje blaadjes krantenpapier uit en telde ze zorgvuldig na. „In orde," zei hij. Veertig bankbiljetten ieder ter waarde van duizend goudstukken. Nu zullen we onze gevangenen weer vrijlaten. Maar heel beleefd zijn, want het zijn personen van hoge rang."

De rovers stapten het prieel binnen, namen op het voorbeeld van hun hoofdman beleefd hun steken af en maakten een diepe buiging. „Edele signorita's," zei daarna Fra Diavolo, „het doet mij genoegen u te kunnen mededelen, dat we de losprijs ontvangen hebben. Ge zijt thans vrij en kunt van nu af aan gaan, waar en waarheen ge wilt. En mocht ge nog ooit worden aangehouden, zegt dan: „Fra Diavolo is onze beschermer" en, per Bacco, niemand zal het wagen een haar van uwe edele hoofden te krenken."

„Vriendelijk bedankt voor uw goedheid," zei Toos lachend.

„Per Bacco, nu kun je ijsjes gaan kopen!" voegde Loes erbij.

„Ge spot ermee, edele signorita's," zei Fra Diavolo, „maar omdat ge jong zijt en niet meer verstand hebt, zal ik het u niet kwalijk nemen. Gaat nu in vrede."

„En nu," zei Fra Diavolo, toen de edele signorita's vertrokken waren, „zullen we de buit verdelen. Hij bedraagt veertigduizend goudstukken. Daarvan krijg ik de helft, dat zijn er twintigduizend. Van de andere helft krijgt Piëtro achtduizend en Antonio, Beppo, Carlo en Francisco ieder drie duizend."

Even stonden de rovers verbluft. Toen vroeg Carlo: „Waarom jij en Piet meer dan wij?"

„Omdat de roverswet zo is. De hoofdman en de onderhoofdman krijgen altijd veel meer dan de anderen, omdat van hen alles afhangt."

„Je kletst," zei Antonio. „Ik heb meer gedaan dan jullie, want ik heb de meisjes het eerst gezien en ik heb het geld gehaald."

„En ik," zei Carlo, „heb het papier gegeven en ben met Toon meegegaan om het geld te halen."

„En als ik geen potlood had gehad," zei Beppo, „had je niets kunnen doen."

„En als ik niet op wacht had gestaan, waren de meisjes gaan lopen," beweerde Francesco.

„Per Bacco! Ik ben de hoofdman, en...."

„Loop met je per Bacco! Een praatjesmaker ben je!"

„Piet heeft helemaal niets gedaan! En die zou nu achtduizend gulden krijgen en wij maar drie!"

„Ieder evenveel!"

„Per Bacco....!"

„Als je ons niet dadelijk ons geld geeft, kun je op je per Bacco krijgen!"

Het begon nu gevaarlijk te worden. Piëtro, die het natuurlijk heel billijk

„Geen gekheid, daar is Fra Diavolo niet van gediend."

vond, dat hij wat meer kreeg dan een gewone rover, stond klaar om zijn hoofdman te helpen. De andere rovers namen een dreigende houding aan en schenen alle ontzag voor de vreselijke Fra Diavolo verloren te hebben. Elk ogenblik kon de opstand losbarsten.... Daar kwam Beppo tussenbeiden. „Jongens, laten we nu geen ruzie maken. Ik weet wat...."

De rovers waren onmiddellijk een en al aandacht

„We krijgen ieder zesduizend goudstukken. Dat zijn er zesendertigduizend. Blijven nog over vier duizend. Daarvan krijgt Jan nog drieduizend gulden en Piet duizend. Die mogen ze wel hebben, omdat ze de bazen zijn."

Dat was een regeling, die ze allemaal goed vonden. Er werd dan ook besloten zo te doen. De duizendjes werden dus verdeeld en de vrede was hersteld. En wat later begonnen ze uit volle borst te zingen:

„En dat we toffe rovers zijn, dat willen we weten!
Daarom komen wij overal.
Overal! Overal!
Waar wij rovers zijn, waar wij rovers zijn.
Waar wij rovers zijn, daar is het bal!"

„Zullen we eens door het dorp trekken?" stelde Fra Diavolo nu voor. Daar had niemand wat tegen.

„Dan ga ik eerst mijn trom halen," zei Antonio.

„Ben je nou gek? Rovers nemen toch geen trom mee, als ze uittrekken."

„Dat is waar. Maar daar had ik niet aan gedacht."

Even later ging de bende op mars. Ze waren net buiten de tuin, toen ze oom Frans ontmoetten. „Maar, jongens," zei hij, „wat zien jullie er raar uit. Je lijkt wel bandieten."

„Dat zijn we ook," zei de aanvoerder. „Dit is de bende van Fra Diavolo en ik ben de hoofdman."

„Wel, wel. En heb je nogal geluk?"

„En of! Zoeven hebben we nog voor twee jongedames, die we gevangengenomen hadden, veertigduizend goudstukken losprijs gekregen. En nu gaan we een rooftocht ondernemen."

„Nu, dan wens ik je veel succes," zei oom lachend. „Als je maar zorgt, dat de politie je niet te pakken krijgt, want dan kon je weleens worden opgehangen."

„De politie!" zei Fra Diavolo minachtend, „daar zijn we niet bang voor. Laat ze maar komen! We zijn gewapend....! Dag, oom Frans! Ge hoort nog wel meer van ons!"

De rovers trokken het dorp in. Maar het ging niet, zoals in Jan's roversverhaal. De mensen waren helemaal niet bang voor hen en hier en daar werden ze ook nog uitgelachen.

Ze ontmoetten een paar keer iemand, die ze eigenlijk als echte rovers om zijn geld of zijn leven hadden moeten vragen, maar die er zo flink uitzag, dat ze hem niet durfden aanhouden. En een prachtig huis, dat ze konden plunderen, vonden ze ook al niet. Zo kwamen ze bij een paar kleine kinderen, die op de straat speelden en bij het zien van de rovers met hun zwarte gezichten luid schreeuwend hun huis invluchtten. Even later kwam de moeder met een boos gezicht naar buiten.

„Lelijke vlegels!" riep ze, „moet je mijn kinderen bang maken! Je moest je schamen zo op de straat te komen! Als je niet maakt, dat je gauw wegkomt, zal ik de hond eens halen!"

Fra Diavolo stelde dan ook al gauw voor, maar terug te keren en zo waren ze een half uurtje na hun vertrek weer in hun hol.

„Ja, mannen," zei de hoofdman, nadat ze wat van hun teleurstelling bekomen waren, „het is niet meegevallen. Maar dat is niet erg. We hebben vandaag toch al veertigduizend goudstukken verdiend. Per Bacco! dat is ook zo weinig niet. En nu heb ik een nieuw plan en een mooi, hoor! Moet je eens luisteren.... Daar ginds — en hij wees naar een schuurtje, dat ongeveer twintig meter van het prieel stond, een gebouwtje, dat diende om allerlei rommel in te bergen en door een van een grendel voorziene deur gesloten was — staat een kasteel. Daarin woont een schatrijke, oude gravin. We proberen daar in te breken. Maar de twee dienaars van de gravin worden wakker en willen ons tegenhouden. We geven het echter zo maar niet op en trachten er daarom met geweld binnen te komen. Nu zijn Toon en Wim de bedienden en wij vier de rovers. Je hebt me immers begrepen....?"

Dat hadden ze en ze stemden allen graag met het plan in. Toon en Wim, die nu van bandieten in twee trouwe dienaars veranderd waren, gingen in het schuurtje en riepen wat later, dat ze klaar waren om de vijand te ontvangen. Onmiddellijk daarna gingen de rovers onder leiding van Fra Diavolo tot de aanval over.

Intussen lagen Toos en Loes een eind van het kasteel in het gras en zagen van daaruit het spel aan

„Wat willen ze toch?" vroeg Toos.

„Begrijp je dat niet....? Toon en Wim zitten in het schuurtje en nu willen de anderen er ook in en die moeten ze tegenhouden. Hoor eens, wat een leven!"

„Wat ze hun best doen! En onze Jan is zeker weer de baas. Je kunt hem hier horen commanderen. Maar het geeft niets...."

Werkelijk waren een hele tijd alle pogingen van de rovers om de deur

open te krijgen, vergeefs. Maar opeens steeg een luid gejuich op. Ze waren erin geslaagd een stok tussen deur en deurstijl te steken. Nu ze zo ver waren, kwamen ze ook verder. Langzaam maar zeker werd de opening groter en tenslotte moesten de moedige verdedigers het opgeven. De deur was nu helemaal open en onder een wild overwinningsgeschreeuw stormden de rovers binnen.

„Ze hebben het gewonnen," zei Toos. „Ha! daar beginnen ze te zingen. Vanuit het schuurtje klonk het:

„En de rovers hebben overwonnen! Hiep, hiep hoera! Hiep, hiep, hoera! En de rovers hebben overwonnen! Hiep, hiep, hoera! Hiep, hiep, hoera!"

„Zeg, Toos," zei Loes, „weet je wat we moeten doen....? We gaan er stil naar toe, gooien opeens de deur dicht en doen de grendel erop. Dan zitten ze als muizen in de val."

„Dat is goed!" juichte Toos, die niet minder dan haar zuster van een grap hield. „Dat is dan, omdat ze ons daar straks zo te pakken hebben gehad."

„Maar voorzichtig, dat ze ons niet merken. En een beetje vlug, anders komen ze er misschien nog uit."

De meisjes sprongen op en gingen naar het „kasteel". De rovers daar binnen waren zo vol van hun overwinning, dat ze er niet aan dachten, eens naar buiten te kijken, of er geen gevaar dreigde. Ze hadden nu een ander lied aangeheven:

„Laat nu de klok maar luiden!
Laat nu de klok maar slaan!
En der is geen club meer in het zuiden
Die Fra Diavolo kan verslaan!"

Daar opeens vloog met een harde slag de deur dicht. Onmiddellijk hield het gezang op. „Wat is dat?" riep de hoofdman. Hij duwde tegen de deur, maar ze was gesloten en tegelijk hoorde men buiten lachen.

„Dat hebben die meiden hem geleverd!" riep Toon woedend.

De hoofdman ging op de tenen staan, zodat hij door het ruitje, dat in de deur was aangebracht, naar buiten kon zien.

„Per Bacco, daar heb je Fra Diavolo!" zei Toos. „Nu moet je ook maar eens om losgeld schrijven. Hoeveel zullen we vragen, Loes?"

„Honderdduizend goudstukken! Dat is voor zulke mooie jongens niet te veel!"

„Schei uit met die flauwe praatjes en doe dadelijk de deur open, of...."

„Wat of....?"

„Dat zal je wel zien, als we er uit zijn."

„Als je eruit bent.... Maar je bent er nog niet uit!"

Woedend bonsde Fra Diavolo tegen de deur, maar hij kon er geen beweging in krijgen. Weer keek hij door het ruitje.

„Lelijke, vervelende nesten, die je bent, wat zijn dat voor flauwe streken de deur te sluiten? Wat heb je je met ons te bemoeien?"

„Wat had je je straks met ons te bemoeien?"

De rovers in het kasteel werden ongeduldig. Ze schreeuwden, dat ze eruit wilden. Het was een geweldig spektakel. Maar hoe heviger ze te keer gingen, hoe harder de meisjes lachten. Daar kwam er een man aan. Het was de vader van Jan, Toon, Toos en Loes. „Wat is hier te doen?" vroeg hij.

„We hebben de rovers van Fra Diavolo opgesloten," zei Toos.

„Dat is zeker de bende, die ik straks door het dorp heb zien trekken. Nu, daar heb je goed aan gedaan en daar krijg je zeker een grote beloning voor. Houd ze nu maar vast; dan ga ik de politie halen."

„Och, vader," zei de hoofdman, „laat ons er alsjeblief uit."

„Wel, ja, ik zal zulke gevaarlijke lui loslaten," zei vader. „Dan zou ik wel stapelgek moeten zijn. Wacht jullie maar tot de politie komt." En zonder zich nog aan het smeken van de rovers te storen, ging hij heen.

„We zullen nu ook maar in huis gaan," zei Toos. „Ik moet mijn sommen nog maken en jij hebt ook nog je werk. Die zes zitten hier goed. Dag, jongens! Amuseer je! Over een paar uur zal de politie er wel zijn. Per Bacco; hoe er de moed maar in!"

De meisjes gingen heen, achtervolgd door het wraakgeschreeuw van de bende. Maar toen ze ongeveer vijf minuten met hun schoolwerk waren bezig geweest, zei Loes: „Wat dunkt je, Toos, zouden we ze nu maar niet vrij laten?"

„Ik vind het wel goed," zei Toos. „Het is nu mooi geweest."

De rovers hadden intussen ieder al geprobeerd, door het ruitje met de arm bij de grendel te komen, maar dat was geen van hen gelukt. Neerslachtig zaten ze nu bij elkaar in afwachting, dat ze uit hun gevangenis bevrijd zouden worden. De helden waren thans onder een hoedje te vangen.

„Per Bacco!" hoorden ze opeens buiten roepen. Fra Diavolo vloog naar het ruitje. Daar stonden Toos en Loes, de edele signorita's."

„Wou je er graag uit?" vroeg Toos.

„Ja. Toe, maak nu maar open."

„Maar zul je ons dan niet vermoorden?"

„Heb maar geen zorg. Ik zal je niets doen."

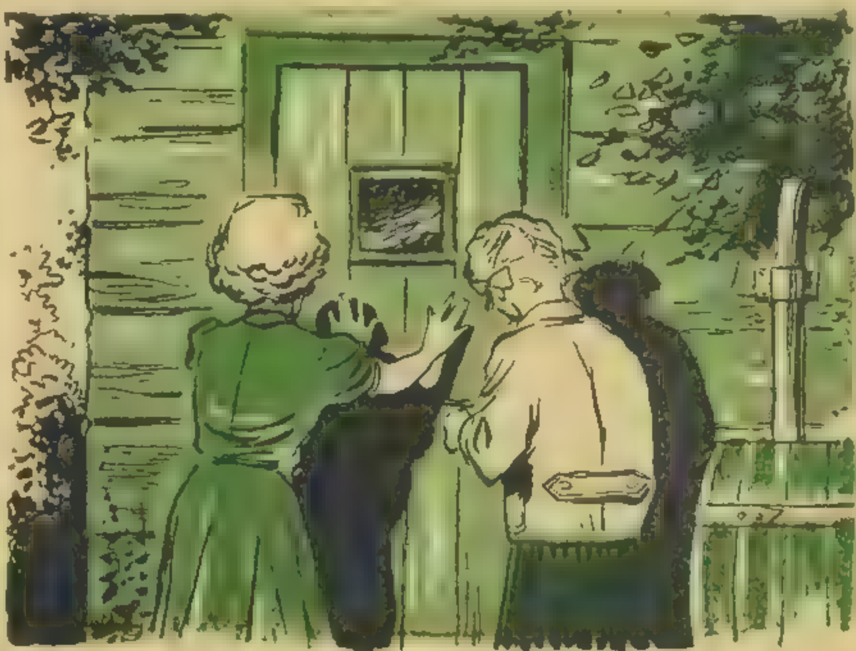
„En je rovers ook niet?"

„Neen, neen, neen!" werd er in het „kasteel" geroepen.

„Nu dan is het goed."

Een ogenblik later werd de grendel weggeschoven; de deur werd geopend en de rovers kwamen naar buiten, wel wat beschaamd, dat ze zich zo door de meisjes hadden laten beetnemen.

Ze spraken af er tegen niemand wat van te zeggen. Maar een paar dagen later wisten al hun kameraden het en werden ze heel wat uitgelachen. En van nu af had Jan het niet meer zo druk over roversgeschiedenissen. Per Bacco! het roverswerk viel niet mee....!

Daar opeens vloog met een harde slag de deur dicht.

WAAROM HERMAN GEEN EETLUST HAD....

Herman Hessels was reusachtig jaloers op zijn grotere broer. In de eerste plaats omdat hij wel twee uren later naar bed mocht dan hij. En vervolgens omdat hij al een lange broek droeg en.... omdat Frits — zo heette die grote broer — af en toe al een sigaret mocht roken!

Herman popelde van verlangen om ook eens aan zo'n wit staafje te trekken.

Langs zijn neus weg had hij wel eens aan tafel gezegd, dat hij ook wel een sigaret wilde roken.

„Daar word je dom van," had moeder geantwoord. „Als kleine jongens roken, kunnen ze niet goed meer leren. Of wil jij graag een domme jongen zijn?"

„Dan moet vader wel heel erg dom zijn," had Herman parmantig opgemerkt.

„Vader is geen jongen meer," zei zijn moeder toen. „En bovendien hoeft vader niet meer te leren!"

Daar had moeder weer gelijk in.

Een paar dagen later liep Herman op straat en het was alsof het zo moest wezen: voor hem op de stenen lag een heuse sigaret.... Kennelijk door iemand verloren.

„Als hij er vies uitziet, laat ik hem liggen," zei Herman bij zichzelf.

Hij bekeek de sigaret en zag, dat het een heel schone was.... Dus besloot hij hem op te rapen en heel voorzichtig stak hij het ding in zijn zak.

Hoewel de sigaret nog uit was, brandde zij toch in de sak van de aanstaande roker. Op school liet hij haar aan geen van de andere jongens zien en toen hij 's middags na vieren thuiskwam, slaagde hij er al gauw in een doosje lucifers te bemachtigen.

Mmmm! Wat rook het lekker in de keuken. Moeder was juist klaar gekomen met pannekoeken bakken! Pannekoeken, daar was Herman dol op!

Op een rustig plaatsje, niet ver van huis, stak Herman de brand in zijn sigaret. Van zijn vader had hij afgekeken, dat je niet moet blazen, maar trekken aan zo'n staafje tabak. Het ging heel gemakkelijk. De eerste wolkjes blies hij dapper de lucht in en toen probeerde hij kringetjes te blazen. Maar dat ging niet. Dan maar weer gewoon blazen. De wolkjes werden al groter en per ongeluk slikte Herman een heleboel rook in. Hij begon te hoesten en te proesten en kreeg het ineens akelig benauwd! Gelukkig ging het gauw over en dapper trok Herman verder aan de sigaret. Hij zou er wel voor oppassen die rook nog eens in te slikken. Het lukte hem echter niet en de wolk die hij voor de tweede maal achter in zijn keel kreeg, was nog veel groter dan de eerste....

Toen ook de tweede bui over was, vond Herman de sigaret lang zo lekker niet meer als hij eerst gedacht had. Met een vies gezicht keek hij naar het stuk, dat hij nog in zijn hand hield. Moest hij dit nog helemaal oproken? Hij had er geen zin meer in. Maar hij wilde toch groot zijn en nog één trekje nemen. Maar op hetzelfde moment, dat hij de sigaret weer in zijn mond stak, kreeg hij een heel naar gevoel in zijn maag. Heel even leek het, alsof de grond onder hem bewoog.... Vlug haalde Herman de tabak uit zijn mond en met een grote zwaai gooide hij het sigaretteneind ver van zich af!

Met tranen in zijn ogen zei Herman, dat hij nóóit meer zou roken.

Bah! wat had hij een vreselijk nare smaak in zijn mond. Was dát nou zo lekker, dat roken? Ineens kon Herman geen sigaret meer zien, en hij voelde zich duizelig in zijn hoofd, toen hij naar huis toe liep. Het was precies of dat wee gevoel in zijn maag nog erger werd....

Het lukte hem ongezien in de keuken te komen en snel legde hij het doosje lucifers terug op de plek, vanwaar hij het had weggenomen

En toen rook hij de pannekoekenlucht....

Al zijn trek in dat heerlijke eten was plotseling verdwenen!

Oef! wat voelde hij zich ziek. In de gang riep hij naar zijn moeder, dat hij op zijn kamertje huiswerk ging maken. Misschien was over een paar kwartier — als zij gingen eten — dat nare gevoel over.

Maar toen zijn moeder riep dat het eten op tafel stond, had Herman nog steeds geen trek in die pannekoeken. Met loden schoenen liep hij de trap af naar de huiskamer en toen hij binnenkwam, zei zijn vader onmiddellijk: „Wat zie je bleek, jongen! Ben je soms niet lekker?"

„Ik heb een beetje hoofdpijn...." zei Herman.

„Eet maar gauw wat pannekoeken, dan gaat het wel over!" stelde zijn moeder voor.

Een grote schaal met het lekkere eten stond op tafel en Herman kreeg een extra-grote pannekoek. Maar nauwelijks had hij de eerste hap in zijn mond, of hij voelde, dat hij onmogelijk verder kon eten. Nooit tevoren had hij zo'n ontzettende hekel aan pannekoeken gehad....

„Heb je geen trek?" vroeg zijn moeder bezorgd.

Zwakjes schudde Herman zijn hoofd.

„Kom eens hier en laat je tong zien!" zei vader

Herman liep naar hem toe en stak zijn tong uit. Zijn vader kwam met zijn gezicht heel dichtbij en toen....

„Ahááá!" zei vader, „ik wéét wat jou scheelt. Jij moet direct onder de wol, jongen! En morgenavond en de avond daarna ga je ook een uur vroeger naar bed! Begrepen?"

Hij wees naar de deur en Herman verliet de kamer. Zijn bleke gezicht was plotseling schaamrood geworden. Terwijl hij de trap opliep, zei zijn vader tegen moeder: „Meneer heeft geróókt. Toen hij zijn mond opendeed, leek het alsof ik in een sigarenzaak stond. Hij is misselijk geworden en lust nu geen pannekoeken. Een goede les voor hem en morgen en overmorgen moet hij voor straf steeds een uur eerder naar boven!"

Een uur later sliep Herman nog niet. Zijn vader kwam naar hem kijken en hij moest vertellen, hoe hij aan de sigaret was gekomen. Met tranen in zijn ogen zei Herman, dat hij nóóit meer zou roken en hij beloofde beterschap.

Hij nam zich voor tegen zijn vriendjes te zeggen, als die het ook wilden proberen, dat ze er reuze spijt van zouden krijgen!

En mochten zij het tóch willen doen, dan moesten zij het zelf maar weten en de gevolgen ondervinden....

DE WONDERBLOEM

Wanneer je van buiten naar binnen de juiste woorden in de bloembladeren schrijft (in ieder hokje komt één letter te staan), dan lees je in de grijze hokjes van 1 tot en met 12 de naam van een jeugdblad, waar jullie vast en zeker allemaal iedere week verlangend naar uitzien.

1 kleur (mengsel van rood en wit)
2 jaargetijde
3 gebed
4 troep, bijvoorbeeld van rovers
5 bergplaats, bijvoorbeeld in een kast
6 aardbol
7 rivier in Duitsland
8 inkerving met een mes gemaakt
9 gelegenheid, waar men bijvoorbeeld een kop koffie, thee, enzovoort kan gebruiken
10 speel je mee in de winter
11 verbond, vereniging
12 dun, opgerold wafeltje

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

★

Vergelijkingspuzzle
HORLOGE = UURWERK

Vraag en antwoord
1 Agent; 2 Koren; 3 Neger; 4 Koster; 5 Vrede.

Zoekpuzzle
Uit de tekeningen kun je de volgende woorden vinden:

E I
B E L
E E N D
S T O E L
K O F F E R
T H E E P O T
H O E F IJ Z E R
K A N D E L A A R
R O L S C H A A T S

WAT WILLEN INEKE, KAREL, JAN EN HANS LATER WORDEN?

Uit de rebussen, die je hier ziet, kun je opmaken wat elk der vier kinderen later worden wil.

Een rebus oplossen is lang niet zo moeilijk als je misschien wel zult denken. Je moet alleen goed de kneepjes van het „rebusvak" leren kennen.

Wij zullen jullie eens een voorbeeld geven. Op plaatje nummer 1 is eerst een mooie, glimmende kolenbak getekend. Dus het eerste wat je zegt is: kolenbak. Bij die kolenbak begint al meteen het „rebustrucje", want het gaat niet om de kolen, maar alleen om de bak. Daarom staat er achter de kolenbak een min-teken en daarna het woord kolen. Nu begrijp je dus dat je alleen maar het woord bak nodig hebt. Dan volgt er een tweede woord, waarvan de laatste letter doorgestreept is. Het is nu nog maar een klein kunstje om te ontdekken wat Karel later worden wil.

Op deze manier moet je de getekende raadsels steeds nauwkeurig bekijken en het is vooral van belang dat je goed op de min-, plus- of „is gelijk"-tekens let.

MET ONS DRIETJES

Nan, Nobby en kleine Joe wonen met hun ezeltje Neddy in de rijschool van juffrouw Huter. Op 'n mooie morgen neemt juffrouw Huter hen in haar auto mee naar het strand waar zij de gehele dag mogen spelen.

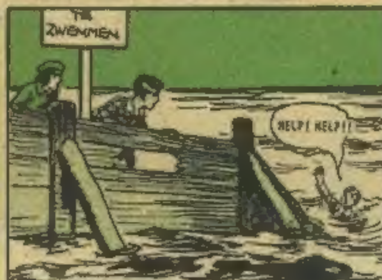

Kleine Joe keek achterom naar de andere jongens. Daardoor zag hij de schutting op het strand niet. Neddy bleef plotseling staan en Joe vloog over de schutting in zee.

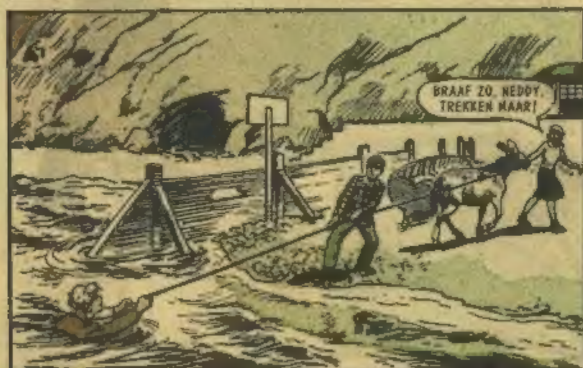

Nobby glijdt uit over de schelpen op het strand. Maar Nan gaat gauw Neddy halen en bindt het touw aan zijn teugels. De slimme Neddy begint te trekken en nu is de kleine Joe spoedig uit het gevaarlijke water gehaald

SJORS EN DE VERSCHRIKKELYKE SNEEUWMAN

OLAF NOORD

1
IN HET WRAK VAN DE RAKET ZOEKEN VIRGAN EN DIAL NAAR HET LOG-BOEK, ONBEWUST VAN HET GE-VAAR DAT BUITEN DREIGT...
AHA! DIT MOET HET ZIJN... IK HEB HET GEVONDEN, DIAL!
90

2
HET LAATSTE HOOFDSTUK... 12 JANUARI 4432. WE ZIJN DE PLANEET UVURAN DICHT GENADERD, EN......
STOP EENS! LUISTER!!!
?
ZOEMM! RRR!
VIRGAN, DIAL!!! PAS OP!!!

3
BLIJF IN DE RAKET EN VERTOON JE NIET AAN DE VENSTERS! DE DAZMANGS ZIJN IN AANTOCHT!!!
GOEIE GENADE! IEMAND ROEPT BUITEN DE RAKET EN WAARSCHUWT ONS VOOR DAZ-MANGS! ZOUDEN ONZE VRIENDEN...? LATEN WE GAAN ZIEN WAT ER AAN DE HAND IS!
VREEMD!

4
NEE! DAT IN GEEN GEVAL! IK WEET NIET WAT ER BUITEN DE RAKET GEBEURT MAAR WE MOETEN ONS NIET LATEN ZIEN! OPPASSEN IS DE BOOD-SCHAP!

5
ONDERTUSSEN ZWEEFT BUITEN HET WRAK VAN DE RAKET EEN GEHEIM-ZINNIG TOESTEL. LANGS EEN SOORT LADDER VERLATEN DRIE KLEINE MAN-NETJES HET TOESTEL EN LOPEN SNEL IN DE RICHTING VAN HET WRAK MAAR IEMAND BESPIEDT HEN...
AI!. TE LAAT! VIRGAN EN DIAL ZIJN ER BIJ! IK MOET IETS DOEN..... ALS DIE BAN-DIETEN ME ONTDEKT HEBBEN IS ALLES VERLOREN!!